

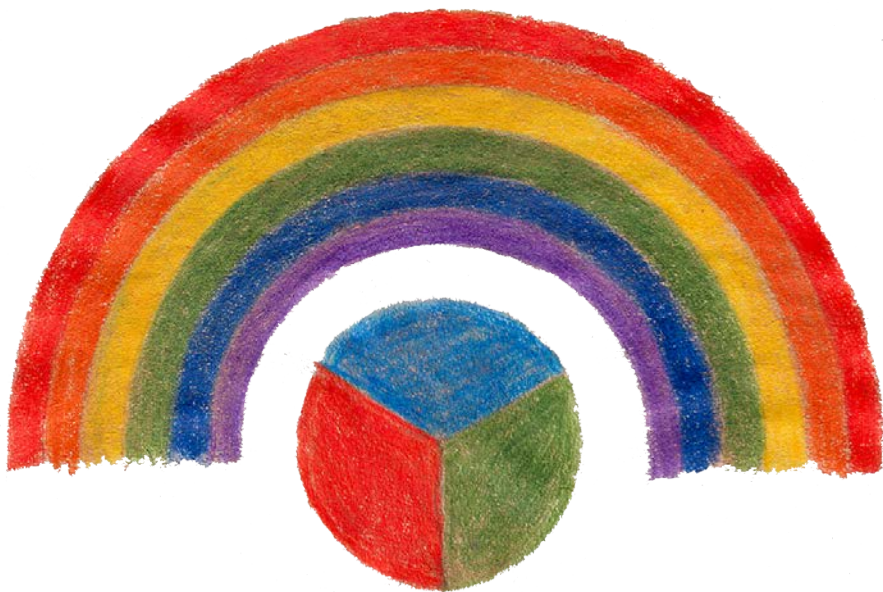
SETKÁNÍ S DVORNÍM ŠAŠKEM
NEBESKÉHO KRÁLOVSTVÍ

Patrik Silvestr

SETKÁNÍ S DVORNÍM ŠAŠKEM NEBESKÉHO KRÁLOVSTVÍ

HUMORISTICKÁ NOVELA

Patrik Silvestr

Edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd

Dokončeno 2013 – Copyright 2015

Všechna práva vyhrazena

EDICE PRO PODPORU POZNÁNÍ V OBLASTI HUMÁNNÍCH VĚD
2. řada

Patrik Silvestr
SETKÁNÍ S DVORNÍM ŠAŠKEM
NEBESKÉHO KRÁLOVSTVÍ
humoristická novela

www.patriksilvestr.cz

Patrik Silvestr je pseudonymem Vlastimila Vráblíka

Vydal ELTISK, vydavatelství a nakladatelství
Mariánské náměstí 63, 688 01 Uherský Brod
www.eltisk.cz
vydavatelstvi@eltisk.cz

Sazba a tisk ELTISK s.r.o. Uherský Brod

Ilustrace a úprava obalu, ilustrace úvodní stránky Andrea Dudková

Vydáno v roce 2015
Vydání první

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha a ani její části nesmí být rozmnožována tiskem, fotokopíemi, počítačovými datovými soubory, ani jiným způsobem bez předchozího svolení autora.

ISBN 978-80-904705-7-6

OBSAH

Úvod	5
Kapitola I Vstup do neslýchané události	7
Kapitola II Nadšení vášně.....	8
Kapitola III První setkání s Dvorním šaškem Nebeského království	12
Kapitola IV Dobrovolný pobyt na psychiatrii.....	14
Kapitola V Dobrovolný studijní pobyt na faře	16
Kapitola VI Setkání s panem Papouškem.....	23
Kapitola VII Spálený cukr	25
Kapitola VIII Každému, co mu patří.....	27
Kapitola IX Rozhovor pana Papouška s panem Kanárkem o Druhé světové válce	29
Kapitola X Přiznání pana Papouška.....	42
Kapitola XI Pokoušení pana Papouška	44
Kapitola XII Výchova pro spravedlnost a mravnost.....	46
Kapitola XIII Záhadný souboj	50
Kapitola XIV Můj souboj s panem Papouškem	52
Kapitola XV Pouť hříšníka na Svatý Hostýn	55
Kapitola XVI Podělaný nosný pilíř	59
Kapitola XVII Pokus pana Papouška změnit svět	68
Kapitola XVIII Poslední zkouška s výměnou přívěsku.....	74
Popisy k jednotlivým titulům edice.....	79

Úvod

Co je to vlastně novela? Není to vzhledem k omezenému stránkovému rozsahu díla román. Mimo to postrádá rozmanitost v rozdílnosti děje. Jednotnost děje nebo jeho účelu tvoří páteř novely, přičemž nepostrádá dramatickostí, jde o snahu nebo boj o něco nebo za něco. Jako příklad je možné uvést dílo od Ernesta Hemingwaye „Stařec a moře“, kde boj o jeho úlovek, o velkou rybu, kterou sežerou žraloci, hrdina nakonec prohrává, což zmaří celou jeho námahu. Závěr však může být i pozitivní, jak tomu bývá například u dramatické formy literatury, tj. u komedie. Podle Goetheho se jedná u novely o „neslýchanou událost“ (unerhörtes Ereignis). I v tomto díle platí plně definice Goetheho, neboť o setkání s Dvorním šaškem Nebeského království ještě nikdo nikdy neslyšel a to už přes 2000 let. – K podstatě novely patří i konečný překvapující zvrat.

V tomto díle se jedná o souboj mezi Ateismem s Křesťanstvím a Materialismem s hodnotami duchovními v duchu humoru. Peníze vládnu světem, dominují v lidském vědomí a jednání. Můžeme pozorovat i symptomy, které naznačují rozklad pozitivního řádu společnosti. Na tento infantilismus lze reagovat rozumově kritikou, emocionálně nadávkami a nebo humorem s kreativní fantazií. Ve všech třech případech se jedná o princip osvobodování, který zajišťuje funkce nevědomí. V tomto díle autor zvolil tu poslední možnost, tedy exil humoru a poezie. Podtitul tohoto díla by mohl znít: „Zrcadlo naší doby“ a nebo „Obrazy naší doby“. Jedná se o smysl a nesmysl života. Právě literatura vytváří odstup od reality, čímž se stává realita viditelnější.

Řecký dramatik Aristofanés se ve svých komediích dotýká politiky a sociálních aspektů jeho doby a tím odstraňuje dalekozrakost, která při pohledu zblízka zastírá pohled na všechny nedokonalosti člověka, společnosti a lidstva. O toto překonání „slepoty“ se pokouší i autor tohoto díla.

Jména jsou volně zvolena a jsou pro autora jako reálné osoby naprosto neznámé. Osoby veřejného života vystupují pouze ve fiktivních situacích. Objektivní fakta tvoří pouze stěžejní body, kolem nichž se rozvíjí příslušný fiktivní děj. Celé toto skromné dílo bylo dokončeno již v dubnu roku 2013. Pád vlády České republiky, který se dostavil o dva měsíce později, nesvědčí o žádných jasnovideckých schopnostech autora, který čerpá své informace jako řadový občan pouze z médií, která rovněž nic netušila.

Autor si povšiml jednoho závažného klopýtnutí v české politice, a sice snížení čistého platu pracujícím důchodcům o 2070 korun měsíčně a současném navýšení měsíčního příjmu politiků a poslanců o více než 6000 korun. Na tuto skutečnost zareagoval kreativní satirou. Političtí humoristé a satirici kalibru Šimka a Bubílkové by měli žně. Ale i hvězdy světové humoristické a satirické literatury jako je Cervantes, Shakespeare, Molière, Mark Twain a Hašek by si tuto pochoutku nenechali ujít. Autor čerpá v tomto díle ze zraněné duše člověka, národa a lidstva.

Přesto se nejedná autorovi o příslušné politiky, nýbrž o věc, která má svoji autonomii a je rozšířena jako bující plevel po celém světě. Jmenuje se Nespravedlnost. – Politici vystupují v tomto díle, jak už bylo shora zmíněno, pouze fiktivně, i když podnět k těmto scénkám pochází od nich. Prokázali, že mají smysl pro humor. Bývalý pan prezident Václav Klaus prohlásil v médiích v duchu humoru, že by mohl být (třeba díky jeho globální neomylnosti?) prezidentem celého světa, bývalý ministr financí pan Miroslav Kalousek dovolil jedné poslankyni v parlamentu v duchu humoru, že mu může říkat klidně Mirku, před nějakou dobou sepsal v sebeobraně dokonce satirickou báseň v souvislosti s protestní demonstrací, a pan prezident Miloš Zeman provedl, mám dojem ještě ve funkci ministerského předsedy, nepatrnou lingvistickou změnu v jednom klíčovém slově z politické oblasti s obrovským sémantickým, tedy významovým dosahem až balistické střely, proměnil totiž v médiích poslanec v posrance.

Zvolil jsem pro úvodní stránku symbolický vstup do tohoto díla. Trojúhelníky v kruhu symbolizují dle mé sekundární interpretace jednotlivé složky duše člověka: červená zastupuje nevědomí, zelená podvědomí a modrá vědomí jako barva aktivity u čtenáře konkrétně v tomto díle. Vědomí zde tedy hraje první hlavní úlohu. Při sloučení těchto tří základních barev vzniká barva bílá, která vyjadřuje jednotu lidské duše. Duha je primárním pozitivním symbolem nevědomí dobré budoucnosti člověka, kterou tímto symbolickým aktem přeji jak čtenáři tohoto díla, tak i všeobecně člověku, jemuž by z obsahu této práce mohlo vylítnout i nějaké dobro.

Kapitola I

Vstup do neslýchané události

V práci mne zastihla naléhavá zpráva. Můj kamarád z období studia umírá, nemá žádné přátele, ani vzdálené příbuzné a tak mi musí něco sdělit, co si nesmí vzít za žádnou cenu s sebou do hrobu. Připadal jsem si jako hrabě Monte Christo, očekával jsem poklad, ani ne tak pro mne, jako pro člověka, nevyločoval jsem i lepší poznání života ve svobodné České republice, kterou jsem jako exulant a občan Spolkové republiky Německo příliš málo znal.

Okamžitě jsem vyrazil taxíkem k mnichovskému letišti, zakoupil si letenku do Prahy a naskočil v posledním okamžiku do letadla. Jeho dveře se zavřely a letadlo se rozjelo ke startovací dráze.

Můj kamarád byl vášnivý materialista, vynikající ateista, geniální psychoanalytik, uměl věrně napodobit hlas každého člověka.

Po přistání na letišti v Praze jsem uháněl taxíkem do nemocnice, kam byl můj kamarád převezen z Moravy na onkologické oddělení. Mnoho času mu už nezbývalo, prakticky už umíral, ležel na smrtelné posteli. Usedl jsem k jeho lůžku, umírající se vzchopil, zmobilizoval své poslední síly a začal mi vyprávět svůj příběh. Vyprávěl souvisle, něco předčítal, něco mi předal na kazetě, něco na papíře, jeho vyprávění jsem následně rozčlenil do kapitol. Po vyslovení poslední věty svého podivuhodného příběhu skočil, jeho strápenou tvář zalil úsměv štěstí. Předávám mu tedy slovo:

Kapitola II

Nadšení vášně

Jednoho krásného léta jsem trávil dovolenou v italských Alpách. Jako člověk se smyslem pro krásu naší planety Země jsem se vznesl na rogalu nad vysoké skály velehor Alp, abych se na ně podíval z ptačí perspektivy, z žabí perspektivy jsem si tento pohled už dosyta vychutnal. Při pohledu na velehory z ptačí perspektivy se mne zmocnil obrovský pocit Svobody, který se vystupňoval až do extáze. Tento pocit bych nazval duševním orgasmem. Po přistání na zelené alpské louce mne obstoupilo stádo kraviček a udiveně si mne prohlíželo. Rozhodl jsem se, že tento sport přestanu provozovat a rogalu věnuji náhodnému nálezcí.

Kráčel jsem z hor do údolí zvané Pustertal, jednalo se o Jižní Tyroly, které patřily až do konce První světové války Rakousku. Obyvatelé tedy mluví německy. Žasnul jsem nad krásou přírody, do níž jsem se snesl z výšin, vzdával jsem díky Karlovi, tedy Karlu Marxovi, za jeho úžasnou moudrost, za jeho Vědecký materialismus. Občas jsem s ním i navázal dialog. Žasnul jsem jako ateista nad úchvatnou schopností matérie se organizovat. „Jak jsi, Karle, jenom na to mohl přijít? Ty jsi byl přece jenom borec, borec všech borců!“ vyznal jsem v monologu uznání mému Karlovi. A poté jsem vzdával díky samotné matérii, která je podle Karlova názoru věčná: „Milovaná vznešená Matérie, ty jsi matkou vší moudrosti. Děkuji ti za to, že jsi se zorganizovala do tisícero krás naší planety Země, děkuji Ti za slunce, které nás hřeje a nám svítí, děkuji Ti za dar vody a kyslíku, děkuji Ti především za to, že jsi se zorganizovala až po člověka, ba dokonce až po mne. Děkuji Ti za dar života na této modré planetě, děkuji Ti za ženu, za to, že jsi ji obdarovala kouzlem, které poutá muže jako magnet. Děkuji Ti za všechny tvé osobní, to je materiální hodnoty, které si buď poctivě vydobijeme, nebo ukrademe. Ó Matérie, moje vznešená Královno! Nepřestanu Tě nikdy milovat, alespoň dokud jsem naživu, protože pak všechno navěky skončí: svoboda, krása, radost, štěstí, láska. Všechno se změní ve věčnou temnotu. Proč jsem Tě jenom poznal, moje milovaná Matérie? Proč jsem Ti jenom uvěřil, Karle? Uvrhl jsi mne do beznaděje, do neštěstí. Vtom jsem v sobě uslyšel hlas: „Jenom, aby ses z toho nepo...“ Už si nevzpomínám, jestli jsem slyšel Nepodělal, nebo něco podobného. Tomuto hlasu jsem

ihned odpověděl: „Můj Karel se z toho taky nepo...“ Už si nevzpomínám, jestli jsem řekl Nepodělal, nebo něco podobného.

Z tohoto sebeoplakávání mne najednou vytrhl jeden osamělý turista, který seděl na louce a držel v ruce spoustu popsaných kousků papírků, které si, jak se zdálo, organizoval a poté vsunul do kapsy své ošumělé bundy. Byl poměrně vysoké, robustní postavy, staršího věku a působil svým zevnějškem velmi skromně. Zdání však klame. Jak jsem se během rozhovoru s ním dozvěděl, byl profesorem papežské univerzity v Římě. Hned u prvního disputu začal nade mnou jako ateistou vítězit, i když se zpočátku jednalo o banální záležitosti. Zeptal jsem se ho nejdřív, zda má u sebe nějaké drobné, aby ho neokukala kukačka. On mi odpověděl, že kukačka nad ním nemá žádnou moc, protože má jako Jezuita slib chudoby a v kapse nikdy ani vindru. Já jsem se v této výhodě nenacházel a tak jsem si při odchodu na můj let a výlet přibalil do kapsy pár drobných. Jeho výhoda mne vyprovokovala k ateistickému útoku: „Vy křesťané máte tu nejkrásnější pohádku na světě. Vznešený král opustí své Nebeské království, sestoupí na Zem, přemůže smrt a otevře člověku bránu do věčného života.“ Profesor pohlédl k Nebi a zapěl: „Věřím, že můj vykupitel žije.“ Já jsem na to odpověděl skromně podle mé ateistické pravdy: „Můj Karel už nežije.“ „Ale žil,“ namítl profesor. „Ano žil, ale už nežije.“ „To jste si nerozuměli?“ zeptal se profesor zvědavě.

Najednou jsem měl pocit, že mě zařadil do nesprávné sexuální orientace a považuje mne za kajícíka. Ihned jsem se ohradil: „Mucholapkou bych žádného Karla nezabil, natožpak Karla Marxe. Ten měl tvrdou hlavu.“ „Tak to jsem špatně předvídal,“ přiznal profesor svůj omyl a dodal: „Bože můj, už se těším, až spočinu v Tvé milující náruči.“ Jeho křesťanská převa- ha mně začala jít na nervy, protože já bych se v náruči mého Karla, mého Karla Marxe, vůbec necítil ve své kůži, asi bych z ní vyskočil jako po úderu býkovcem z hořícího domu.

Profesor mne jako krajana pozval na faru, kde trávil své akademické prázdniny a psal knihy. Jedna z nich patřila také k oblíbené četbě francouzského prezidenta Mitteranda. Přivítal mne přátelsky pan farář Franz, rovněž kraján. Nalil všem skleničku červeného italského vína. Z fary jsem

si užíval krásný pohled na alpské skály, takzvané Drei Zinnen, česky Tři Hroty, které se v západu slunce jakoby rozžhavily.

Otec František ohlásil cestu do Rakouska, které nebylo nijak daleko, kam jezdíval na makové koláčky. Přistavil své osobní auto a my jsme s profesorem nasedli, já vedle řidiče a profesor na zadní sedadlo. Hned při řazení mi nahnal pořádně strach, převodovka se rozplakala a při rozjezdu zakvílely pneumatiky. Otec František sice měl už hodně dlouho řidičák v kapse, ale auto zatím stále ještě ne úplně v ruce. Zatímco já jsem se jako dokonalý ateista začal strachovat o svůj smrtelný život, začal si profesor zpívat písničku, kterou se naučil kdysi dávno v základní škole na prvním stupni. Zantoval: „Pod našimi okny teče vodička, napoj mně má milá mého koníčka...“ To jsme ale už stáli na křižovatce k hlavní silnici, která byla velmi frekventovaná. Začal jsem se už v myšlenkách loučit se svým životem. Jakmile otec František nabral odvahu, tak se rozhodl pokračovat v jízdě. Jeho celá dovednost v ovládní vozidla se soustředila do jeho pravé nohy. Podařilo se mu současně pustit spojku a sešlápnout plyn. Vtrhli jsme jedním skokem do křižovatky. Za námi zakvílely hrozivě brzdy a zahoukal zuřivě klakson. Ve zpětném zrcátku jsem spatřil italského řidiče, jak si trhá hlavu od těla. Tento hrůzostrašný hmat byl adresován našemu otci Františkovi. Po tomto skoku přeskočil i náš nebojácný profesor jednu sloku a pokračoval: „Neboj se má milá on nic nedělá, jenom když mu řekneš, že jsi má milá, on ti hlavu sehne, ani se ti nehne, ani se ti nehne holka rozmilá.“ – Otec František poděkoval svému vrchnímu šéfovi: „Děkuji Ti, pane Bože, že to i tentokrát vyšlo.“ Ve mně bušilo divoce srdce jako v záchvatu milostné vášně, byl to ale pouze symptom hrozného leknutí. Po tomto zážitku jsem se stal najednou básníkem, veršoval jsem všechny věty našeho „obratného“ řidiče Františka. Na jeho: „Člověk se lekne,“ následovalo moje: „A volant se mu v rukou smekne,“ a jeho „Byl tam rok,“ jsem doplnil: „A pil grog,“ a tak dále a tak dál.

Po návratu jsme povečeřeli. Poté jsme se oddali modlitbě růžence, a sice vítězného, v němž Kristus zvítězil nad utrpením a smrtí, modlili jsme se v chůzi po chodbě fary v prvním poschodí. Já jsem se jako ateista snažil udržet ve formě, připadal jsem si však přitom jako muzikant, který si neprocvičil dostatečně nový kousek a tak v kapele mezi ostatními nástroji je-

nom „šmatle“. V televizi se objevila zpráva, že Svatý otec Jan Pavel II. odjel na letní dovolenou do italských Alp. Pak jsem přes pootevřené dveře v jednom ze tří pokojů zahlédl scénu z filmu Tři Mušketýři. V duchu humoru jsem poznamenal: „My tři Mušketýři Svatého otce“. Otec František dodal: „Naše zbraň je modlitba,“ a profesor doplnil: „A Slovo, které bylo už na počátku,“ a pak jsme neohroženě pokračovali v našem Vítězném růženci.

Já bych jako ateista a materialista bojoval jako pravý Mušketýr samozřejmě mečem. Přesto by to vzhledem k mé nešikovnosti bylo dosti odvažné a riskantní, mohl bych zakopnout levou nohou o pravou a vlastním mečem se probodnout.

Po růženci jsem mým hostitelům otci Františkovi a profesorovi vyprávěl, jak měli komunisté zjistit na žádost Arcibiskupství olomouckého, zda se u jedné kostry nalezené u Velehradu jedná skutečně o Svatého Metoděje. Za měsíc komunisté poslali Arcibiskupství ze své uherskohradištské věznice místo kostry krabici s hromadou kostí se zprávou: „Nepřiznal se.“

Příštího dne jsem si jako ateista odhodlaně řekl, že tyto „blázný pro Krista“ opustím a zajdu na místo, kde jsem zanechal své rogallo, abych se přesvědčil o tom, že jej někdo našel a odnesl, jak jsem si to přál. Kráčel jsem z horského údolí vzhůru po alpské cestě k louce, na níž se pásly kravičky s velkými zvony na krku. Asi po půl hodině chůze jsem zaslechl jejich zvonění.

Kapitola III

První setkání s Dvorním šaškem Nebeského království

Dorazil jsem k cíli krátce po poledni. Kravičky mě pozdravily svou řečí. S radostí jsem uvítal, že mé rogallo zmizelo. Poděkoval jsem mému Karlovi za to, že jeho Matérie dovede plnit přání člověka a udělat mu radost. Když jsem pohlédl severním směrem, spatřil jsem malou alpskou chatku. Hned jsem se k ní rozběhl. Nebyla uzamčená a nikdo se uvnitř nenacházel, byla zařízená jako obytný dům, měla kuchyňku, obývací a ložnici. Zřejmě měla sloužit jako útočiště alpským poutníkům. Po krátké prohlídce jsem opět vyšel ven a u blízké studánky jsem s chutí uhasil žízeň. Žízeň je ohromný vynález Matérie, dokud máme možnost ji uhasit, hlad je ohromný vynález Matérie, dokud jej můžeme utišit. Je to fantastický zázitek, který je téměř jedné miliardě lidí na naší modré planetě odepírán. Po těchto úvahách jsem na chvíli usnul na prahu alpské chatky.

Zaslechl jsem po chvíli ještě ve spánku nějaký hlas. Když jsem otevřel oči, stál přede mnou zvláště oděný mužik, připadal mi až neuvěřitelně známý. Představil se mi jako Dvorní šašek Nebeského království. Prý přišel na Zem, aby na ní hájil zájmy svého krále. „Kterého krále? Já hájím zájmy mého Karla.“ Šašek mi odpověděl: „No přece Ježíše. Co pak jej neznáš?“ zeptal se rouhavě. Ihned jsem mu odsekl: „Neznám, a ani znát nechci. Já mám Karla.“

Vtom se vedle mne objevil jeden turista a začal: „Vy jste šťastný člověk, vy ještě se sebou mluvíte.“ „Já nemluví se sebou, ale s tímhle pánem, co stojí přede mnou. Já mluvím tady s panem Šaškem.“ „Já ale nikoho nevidím.“ „To snad není možné. Vy jste mne pořádně vyděsil,“ odpověděl jsem tomuto turistovi po mé levici. „Vy jste šťastný člověk,“ opakoval a dodal: „já už se sebou nemluví. S takovým volem se nedá bavit.“ Jako psychoanalytik a znalec všech duševních chorob a poruch jsem zpozorněl. „Proč jste přestal se sám se sebou bavit?“ začal jsem vyzvídat. „Protože jsem vůl, vůl na Entou.“ „To mi ale nestačí. Za vola se může pokládat kdokoliv.“ „Ale ne za takového, jako jsem já.“ „A to proč?“ „Hned se to dozvíte. Já

jsem vrchním šéfem jednoho koncernu. Přivedl jsem během půl roku 50 žen do jiného stavu, všechno moje podřízené.“ „To se rovná odstupu třem a půl dne pro jednu soulož. To odpovídá podle názoru lékařů absolutnímu optimu. To znamená, že jste dělal něco pro své zdraví. A co jste dělal mezi dny milování?“ „Nic, nudil jsem se. – Samozřejmě, že moje milenky jedné noci to mezi sebou utajovaly a každá si myslela, že je tou jedinou, kterou si po otěhotnění budu musit vzít. Já jsem jediný, kdo do celého tajemství vidí. V tajnosti mne dále jedna po druhé chodí informovat. Obchodní zástupci chválí moji šikovnost, jak prý celý koncern moudře vedu, jak se moje podřízené mají dobře, až jim z toho rostou břicha. To nejhorší na tom je, že všechny očekávají dvojčata. Uvízl jsem v pěkné pasti. Dostávám se chvílemi do zoufalství. Už jsem se chtěl vrhnout z támhle té skály a skoncovat se životem.“

Uvědomil jsem si najednou jako psychoanalytik a psychoterapeut, že mám před sebou pacienta v ohrožení života. Jako materialista jsem si řekl: Ať se matérie ve svém posledním stádiu vývoje jenom množí. Pak jsem se ale snažil tohoto zoufalého manažera uklidnit: „Já bych to na vašem místě nebral tak tragicky. Kolik vyděláváte?“ „Třistakrát víc než nejlépe placený odborný dělník.“ „Tak, kde je problém? Máte stále ještě obrovskou rezervu. Dalších padesát žen můžete přivést do jiného stavu ve vaší ulici. Nebo mám ještě lepší nápad. Adoptujte čtyři sta dětí a sto matek v Africe a Asii. S tím vašim příjmem odíráte nemravně a nepřípustně moji Královnu Matérii.“ Po této radě mi manažér poděkoval a vyslovil mi uznání, prý bych mohl klidně pracovat i pro Charitu, a odešel. „Kam mě to chcete vtáhnout, člověče? Já pracuji pro mou Královnu Matérii a jejího Karla.“ –

Po odchodu „hříšného“ manažera jsem si přitlačil na obličej a vtom mi vyskočil z očí Dvorní šasek Nebeského království. Zasmál se, zamával mi na rozloučenou a vykřikl: „Brzy se zase uvidíme.“ Ubíral jsem se do údolí velmi znepokojen. Okamžitě jsem odjel do své nové vlasti, do Západního Německa.

Kapitola IV

Dobrovolný pobyt na psychiatrii

Po návratu do Spolkové republiky Německo jsem se vydal do jihozápadního městečka Winnendenu, kde se nachází psychiatrická léčebna. Přihlásil jsem se k pozorování. Můj případ považoval příslušný primář za tak zajímavý a poutavý, že svolal celý lékařský team, který se právě nacházel v aktivní službě. Má zjevení si nedovedli vysvětlit, poněvadž jsem na ně dělal zdravý dojem. Sestřička mi přinesla pyžamo a byl jsem přijat jako pacient v uvozovkách na dobu neurčitou k pozorování. Byl jsem ubytován v jednolůžkovém pokoji, lékařský sbor mi popřál dobrou noc a příjemné pobavení s mým Dvorním šaškem Nebeského království a tak jsem se odebral do postele.

Ve snu se najednou přede mnou objevil můj Šašek: „A jsem tady, Martine. Určitě už na mne čekáš.“ „To v žádném případě, kamaráde,“ odrazil jsem Šaškovu vlídnost. Šašek pokračoval: „Tentokrát zasáhneme do světové politiky. Víím, že jsi mladý a velmi odvážný, samozřejmě jenom ve snu. Právě to ale potřebujeme. Překročíme se Švýcarskou gardou, armádou Vatikánu, Alpy, abychom porazili Rudou armádu, která se obětovala a osvobodila porobené národy východní Evropy, později ale byla bohužel zneužita proti nim. Abychom zvítězili, potřebujeme celé Bodamské jezero vodky. Musím ale požádat mého Krále Ježíše Krista, aby proměnil vodu Bodamského jezera na ruskou vodku. Bodamské jezero se tak stane oblíbeným poutním místem Rudé armády. Po vyprázdnění Bodamského jezera bude mít Švýcarská garda dost času odzbrojit celou Rudou armádu bez jediného výstřelu.“

Šašek se ale s jeho strategickým válečným plánem dál nedostal. Svatá stolice tuto osvobozující akci ze zdravotních důvodů odmítla. Švýcarská garda by si prý při odzbrojování Rudé armády mohla přivodit kýlu.

Najednou jsme se nacházeli ve Vatikánu. Svatý otec klečel pokorně a modlil se úpěnlivě jako veliký ctitel Panny Marie za svobodu evropských národů. Tu se přede mnou objevil muž, který mi připadal nějak známý. Svatý otec nám jej představil: „Tento muž je velký přemožitel politické nesvobody.“ Poté se obrátil k Šaškovi a promluvil: „Zvládlí jsme to s Boží pomocí i bez tvého tažení přes Alpy a prolévání ruské vodky. Tohoto osvo-

boditele nám seslalo Nebe.“ Svatý otec nám řekl pravdu. Osvoboditel držel ještě pod paží padák.

Ihned jsem si povšiml, že na Zemi stojí můj průvodce Šašek pod velením Svatého otce jako přímého zástupce jeho Nebeského Krále Ježíše Krista. Obrátil jsem se na Dvorního šaška Nebeského království s prosbou, aby požádal svého Krále Ježíše Krista o proměnění vody Bodamského jezera na víno. Chodil bych se tam každý den topit a přitom bych si pořádně glognul. Šašek to odmítl, že s takovou hříšnou prosbou se na svého Krále v žádném případě obracet nebude.

Po tomto snu jsem se probudil celý zpocený. Vstal jsem, upravil se a šel na snídani. Té jsem se však musel vzdát. Pacienti na mne křičeli: „Tento blázen mezi nás nepatří. Vyžeňte ho!“ Někteří po mně začali i házet houskami, jeden po mně mrsknul talířkem. Utíkal jsem k východu.

Zasáhla nemocniční ochranka. Vklouzl jsem do ordinace primáře. Po vyprávění jsem mu svůj předcházející sen. S velkým zájmem si všechno vyslechl a poslal mě na faru, kde mi třeba pomohou, i když si myslí, že Dvorní šašek Nebeského království mi nemůže uškodit, spíše naopak, může očistit náš zbloudilý svět. Prý jsem duševně naprosto zdravý a že prý mezi Nebem a Zemí existují tajemné věci, které nedokážeme našimi smysly vysvětlit. Primář, německy (Chefarzt) měl jednoho bratra knězem, který sloužil v misiích a jednu sestru v klášteře. Poděkoval jsem mu srdečně a vydal se na faru. Cestu mi můj psychiatr přesně popsal.

Kráčel jsem jako kdysi sebevědomý a hrdý ateista v hlubokém ponížení na faru. Primář musel pana faráře o mém příchodu informovat, poněvadž mne přivítal jako svého starého známého.

Kapitola V

Dobrovolný studijní pobyt na faře

Když jsem otevřel dveře fary, přivítal mne pan farář pozdravem: „Grüss Gott und gelobt sei Jesus Christus!“ Česky: „Pozdrav Pánbů a pochválen buď Ježíš Kristus!“ „Ne, ne,“ protestoval jsem: „já mám Karla.“ „A žijete alespoň spořádaně v registrovaném manželství?“ „Ne, nežijeme, protože můj Karel už dávno odešel z tohoto světa, myslím můj Karel Marx. Jsem totiž přesvědčený ateista. Ale mám takový problém. Navštěvuje mne nějaký Dvorní šašek Nebeského království, kterého nikdo jiný nevidí, když s ním mluvím. Chtěl bych vědět, zda taková postava vůbec existuje?“ „No to je opravdu zajímavé, velmi zajímavé. To slyším poprvé v životě. Musím ale přiznat, že Písmo svaté se o této postavě nikde nezmiňuje. Dám vám Bibli, Nový i Starý zákon a můžete v ní hledat. Budete se u mne duchovně léčit. Nasadíme přísný půst: dvě suché housky denně se skleničkou minerálky. Spát budete na tvrdém. Musím z vás vymést Karla, aby se ve vás mohl dobře cítit Dvorní šašek Nebeského království a po něm jeho Král Ježíš.“ „Nevyhrožujte, velebný pane! Já si Karla nedám.“

Pan farář byl, jak se hned ukázalo, původně Čech. Utekl z komunistického Československa do Západního Německa.

Čas utíkal a Dvorní šašek mne opravdu nechal na pokoji. Léčil jsem se zde duchovně už druhý týden a měl jsem celou Bibli, Starý i Nový zákon pročtený včetně dalších náboženských knih, které mne oslovily ve farní knihovně. Bylo to úplně něco jiného než Karlův Vědecký materialismus. Pan farář mne poučil, že Bible, nebo jak se on vyjádřil, Písmo svaté bylo sepsáno z vnuknutí Ducha svatého. Jak vzdálené bylo mé myšlení od takových přesvědčení víry, vzdálené tisíce mil. Půst mi velmi prospíval. Nohy mi připadaly velmi lehké, tak lehké, že jsem měl chvílemi pocit, že mi uletí třeba do teplých krajín.

Pan farář se začal zajímat i o můj obor, o psychoanalýzu a tak si vyslechl moji první přednášku: „Jak jsem se právě dočetl, pane faráři, vyskytují se v Bibli sny a symboly, které představují přímo pochoutku pro teoretického psychoanalytika. Můžeme se tedy navzájem doplňovat: Bible je z psychoanalytického pohledu přímo pokladem. Ve Starém zákoně se setkáváme s tím, jak Josef vyložil faraonovi sen o sedmi tučných a sedmi vyhublých

kravách. Starý zákon je zároveň i dějinami židovského národa ve vztahu k svému Bohu. Josef vyložil faraonův sen podle biblické zprávy správně a tím posílil své postavení ve faraonově domě a v Egyptě.“

Z teologického hlediska, jak mi potvrdil pan farář, bylo všechno řízeno Bohem za účelem, aby připravil osvobození svého vyvoleného národa z egyptského zajetí. Proti tomu nelze z psychoanalytického hlediska nic namítat, poněvadž se tato výpověď nachází mimo prostor a dosah psychoanalýzy.

Pokračoval jsem: „Když Josef vyložil sen faraonovi správně i z pohledu psychoanalytika, pane faráři, tak tu ještě něco zbývá pro širší osvětlení. Sen zpracovává aktuální zážitky a nebo očekávání, přičemž se může splnit, ale taky nemusí. Podle psychoanalytického chápání tedy nepředpovídá budoucnost. Zda se Josefův výklad doslova splnil, vědí jenom znalci oné doby, ale pro psychoanalytické myšlení to vlastně není vůbec důležité. Faraon si z nějakého důvodu dělal momentálně starosti o úrodě v jeho zemi. V jeho vědomí se sešla možnost jak úrodného, tak i neúrodného období, což třeba odpovídalo předcházející zkušenosti. Faraon však měl jako vladař o sobě dobré mínění, byl ve svém vědomí zdatným panovníkem, což našlo symbolický výraz v číslici sedm. Těch úrodných nebo neúrodných let mohlo být ve skutečnosti klidně víc a nebo míň, nemusela by být i žádná.

V každém případě psychoanalýza dokáže najít pouze jednu pravdu a to je funkce podvědomí v kontextu subjektivního zážitku nebo očekávání autora snu. Teologie má naproti tomu svoji pravdu, přesněji řečeno pravdu v kontextu víry v Boha, který člověka osobně vede a nebo i celý národ. Bůh zde jednal z teologického pohledu v souladu se symboly ukrytými v lidské duši. Jako dokonalý ateista nehodlám strkat do teologie svůj nos a plně respektuji víru svých křesťanských soupeřů a soubojníků.“

Pokračoval jsem ve svém výkladu: „Psychoanalýza by nebyla psychoanalýzou, kdyby se nedotkla sexuality. Právě v této oblasti se setkáváme z pohledu etnologie s magickým číslem sedm, které se vztahuje na počet u pohlavního styku, u sedmičky se jedná o určitý výkonnostní vrchol, jak o tom jedna píseň vypráví. Druhý verš humoristicky překrývá verš první: vínka červeného, až toho bolo moc. – Číslo sedm je jako primární symbol nevědomí projevem vědomí o vlastní výkonnosti. Toto číslo prošlo přehodnocením k sekundárnímu symbolu jako šťastné číslo.

U primárního symbolu sexuality máme podobné sebevědomí o osobní zdatnosti, jak tomu bylo před 3000 lety za Josefa v Egyptě. I tučné a vyžáblé krávy nezměnily do dnešního dne svůj psychoanalytický význam. Jungovi Archetypy se mi jeví jako klasické symboly, které platí všude na světě, jak je tomu například u pravdy, spravedlnosti, svobodě, lásce a dalších hodnotách mimo materiální bludiště. Můžeme je však akceptovat jako obsah kolektivního nevědomí, klidně i jako archetypy, což odpovídá Jungovým představám.

Přesto si ale dovoluji zbavit tyto archetypy jejich, pro některé pozorovatele, iracionální příchuti. Nesmíme v nich hledat nic zvláštního. Pohlédneme například na ‚archetyp‘ starce, který člověku ve snu radí při jeho nerozhodnosti. Člověk se už od dětství utíká ke starším lidem. Starší člověk je jeho učitelem. Starého člověka vnímá podvědomě jako velmi zkušeného a moudrého. Tento podvědomý obsah je zpracován v nevědomí jako symbol rádce. Mám za to, že i archetypy a jiné symboly jsou vloženy do genetického materiálu jako tendence k příslušnému nevědomému zpracování ve snu a v kreativním procesu.“

Tímto výkladem jsem mého katolického soupeře ovlivnil, i když psychoanalýza není katolickou teologií uznávána. Já jsem ale statečný ateista a tak jsem útočil svou zbraní dál, jak zaútočil pan farář na mne s jeho Biblií, touto knihou, tímto srdcem Zjevení a Lásky.

Můj život byl vždy bojem. A tak i na této faře jsem bojoval dál, bojoval jsem ale jako rytíř proti víře katolíků, aniž bych prosazoval svou pravdu a ubíjel pravdu mého soupeře souboje mezi ateismem a vírou v Boha. Zhluboka jsem se nadechl a zaútočil:

„Hlubkové halucinace je možno potkat ojedinele u psychicky a neurologicky zdravého člověka v nejrůznějších oblastech života a mají vždy zásadně symbolický charakter. Vyskytují se i podle psychoanalytického posouzení v katolické církvi jako například zjevení Panny Marie. Zde se jedná na rozdíl od povrchových halucinací, které se zrodily na základě přímé hypnotické sugesce, o halucinaci hlubkovou vnitřní, vycházející ze sugesce nevědomí.

Panna Maria má ve vědomí věřících katolíků na celém světě, jak nejlépe víte, pane faráři, důležité místo. V mariánských písních a modlitbách ji poznáváme jako pomocníci křesťanů, ochránkyni a útočiště, jak nám to

například zjevuje následující text modlitby: K Tobě se utíkáme svatá Boží Rodičko.“ Tuto píseň jsem nalistoval v kancionálu.

„V následující stati se, velebný pane, pokusím o psychoanalytickou interpretaci zjevení Panny Marie ve francouzských Lurdech. Toto zjevení je možno si vysvětlit i psychoanalyticky. Věřící člověk a ctitel Panny Marie to může klidně vidět jako přípravu skutečného setkání s transcendentálním světem, to je mně jako stoprocentnímu ateistovi úplně fuk. Nacházíme se zde v oblasti, podle mého úsudku mimo psychiatrii, takže ono zjevení nelze vyloučit, ale ani dokázat. Pouze víra má zde rozhodující slovo, a to je konec konců Vaše věc, velebný pane, a ne moje jako stoprocentního ateistu.

Věřící člověk může následující psychoanalytické osvětlení onoho zjevení brát jako pouze základní pravdu, ne pravdu ultimativní, jako přípravu skutečného zjevení v kontextu psychoanalytické zákonitosti. Humánní věda by měla tento prostor odstoupit víře bez ztráty vědecké hodnověrnosti. I ateisté musí jednat férově.“ „Tak dobře, pokračujte tedy, pane Kanárku, jako ateista,“ procitl pan farář z mikropsánku a dodal: „Ono psychoanalýzu je nejlépe prospat.“

„Dobře, tak klidně spěte. Já budu dále blábolit. – Bernadetta trpěla ve svém dětství silným astmatem. Pocit dušení způsobuje extrémní stresové zatížení pro celý duševní organismus. V tehdejší době neexistoval účinný lék, primární vztahové osoby jako matka, otec a další blízcí příbuzní byli během astmatického záchvatu naprosto bezmocní, zrovna tak jako i tehdejší lékař. Bernadetta se cítila ve své extrémní tísní naprosto sama. Tato opuštěnost v nejhrošším utrpení až smrtelné úzkosti vytvářela v podvědomí sílící touhu po pomoci. Tato klesla do nevědomí, kde ‚čekala‘ Panna Maria jako symbol útočiště – útěchy a pomoci. Následně docházelo k zjevením nebo k halucinacím? Co tomu říkáte, velebný pane?“ „Samozřejmě, že k zjevením.“ „Možná, že jo, možná, že ne. Bernadetta měla Pannu Marii v jádru své duše. Zde se nabízí v kontextu víry možnost přechodu do transcendentálního světa. Toto však ponechávám svobodnému individuálnímu rozhodnutí Vám křesťanům. Psychoanalýza zde naráží na svou ultimativní hranici a nedokáže dát v tomto ohledu žádnou odpověď.“

Bernadetta byla zpočátku považována za blázna a bylo jí vyhrožováno i místním policistou, jak jsem se dočetl ve Vaší knihovně, pane faráři.

Křesťanští mystikové mají rovněž zážitky, které je možno postavit v duchu teologie a víry do kontextu transcendentálního světa, i když mají psychoanalytickou základnu a ta se nedá změnit. Symbol a přímá autosugesce jsou katalyzátorem všude, jak u psychicky a neurologicky zdravých, tak i nemocných lidí. V psychoanalýze existují jevy, které nelze stavět do patologického kontextu, nejsou tedy pracovní náplní klasické psychiatrie.

V této souvislosti bych chtěl uvést ještě stigmata vyskytující se u některých osob, zpravidla světců v katolické církvi. Za zmínku zde stojí, velebný pane, katolický kněz Páter Pio, který měl stigmata na obou rukou, z nichž o prvním pátku v měsíci, v den Kristovi smrti na kříži, při celebrování mše, vytékala krev. Psychiatrie řadí tento úkaz do oblasti hysterie, s čímž nemohu z hlubšího psychoanalytického pohledu souhlasit. Právě v psychoanalýze je třeba exaktně rozlišovat. Hysterie je podle mého chápání symbolickým projevem zraněného vztahu. Ochrunutí při negativním neurologickém nálezu, to znamená, že nervy jsou v pořádku, je symbolickou manifestací neshod v rodině. U Pátera Pia se však jedná o zpracování symbolu stigmat a krváčení jako vyvrcholení touhy při následování Krista, to je spojení s Kristem. Zatímco ochrunutí vyžaduje léčbu, samozřejmě cestou psychoterapie, odstraněním neshod v rodině a úpravou vztahu, u Pátera Pia není co léčit. On léčil do své smrti duševně jiné lidi tím, že je zpovídal a odlehčoval zatížení jejich svědomí. „Pane Kanárku, stáváte se pozvolna zajatcem naší psychoanalýzy a mé teologie.“

„Myslíte, velebný pane? – Nyní se podíváme do nevědomí z opačné strany, to je počínaje symbolem. Budeme stopovat jeho příčinu: V Bibli se setkáváme s doporučením Krista: Udeří-li tě někdo do tváře, nastav mu i druhou. – Samozřejmě, že se zde jedná o symbolický výrok, před jehož vyslovením Kristus mluví stále o odpuštění, což nezvratně potvrzuje význam tohoto symbolu.

V zajetí se Kristus ohrazuje proti úderu: Proč mě biješ? Odporuje si zde Kristus? Jedná v rozporu se svým učením?“ – „Samozřejmě, že ne,“ ohradil se pan farář a dodal: „Kristovo ohrazení proti násilí je konkrétní. Kristus se brání vrcholně defenzivně a nemnoží tím násilí i v samotném pachatelů.“ „Máte pravdu, otče, jeho symbolický výrok je však třeba chápat zcela jinak. Kristus, který zdokonalil vztah láskou, mluví o lásce k nepřítelům, což vyžaduje vlastně smír. V tomto duchu musíme onen symbolický úder

do tváře chápat zásadně jako symbolický projev nevědomí, který v sobě ukrývá odpuštění. Kristus tedy vlastně řekl: Pokud jsi někomu odpustil jednou, nabídní mu odpuštění a smír i příště. – Při úderu do tváře se jedná samozřejmě o symbol primární, to znamená o původní produkt nevědomí.

Svoboda a vztah podmiňují jako protikladné základní duševní principy tvorbu symbolů nevědomí. V literárním nebo teologickém smyslu lze tento primární symbol interpretovat volně, což považuji za symbol sekundární, třeba jako podrobení se násilí k jeho přemožení.“ „Už jste jako ateista v zasetí Písma svatého, pane Kanárku.“ „Nejsem. Mýlíte se, pane faráři. Jsem ateista.

Samozřejmě, že úder není jediným symbolem odpuštění.“ Pokračoval jsem: „Nevědomí přehodnotí ve své autonomii příslušný dojem a zvolí mu takový symbol, který tomuto dojmu nejlépe odpovídá. Rozhodující je zde především subjektivní tendence vycházející z jádra osobnosti. Odpuštění je obřím duševním aktem, který podle jeho aktuální intenzity může být následně zpracován úderem.

Podívej se nyní, velebný pane, přes psychoanalytické brýle na Novou smlouvu, kterou Kristus uzavřel s člověkem. Kristus dává člověku novou a věčnou budoucnost, to je věčný život. Toto nachází svůj symbolický význam v chlebě, jímž je sám Kristus. Chléb je primárním symbolem nevědomí zajištěné budoucnosti. Máme zde tedy zpětnou vazbu mezi Kristem a věčným životem. Kristus navazuje vztah k člověku. Zajištěná budoucnost u smluvního partnera člověka je zpracována v nevědomí do poslušnosti, což je vlastně tím rozhodujícím poutem této smlouvy. Zajištěná budoucnost má na jedné straně jako primární symbol chléb, na straně druhé v kontextu děje jako poslušnost.

Po přechodu vztahu ve vazbu se z poslušnosti stává zbožnost, která determinuje, zakořeněná už jako poslušnost v nevědomí, jednání křesťana. Samozřejmě, že Vy jako teolog k tomuto mému vysvětlení připojíte Boží plán a milost. – Kristus uzavřel smlouvu na základě lidské přirozenosti, předem připravenou Bohem, která je zakotvena v hlubinách duše.“

„Počkejte, pane Kanárku, někteří teologové odvozují symbol chleba, s nímž se Kristus identifikuje, od zvyklostí doby, v níž Kristus žil.“ „To je omyl, pane faráři. Toto je sekundární význam chleba jako symbolu. Jeho primární význam však symbolizuje nesporně zajištěnou budoucnost.

Sekundární symbol je totiž volně přístupný vědomému zjištění, symbol primární bývá pro přímou vědomou identifikaci zpravidla skrytý a tíže přístupný.“

„Ale i Zlo z pohledu teologie, pane Kanárku – zatím co psychoanalýza je neutrální a nehodnotí – si hledá podobnou cestu jako Bůh a zneužívá symbolické hodnoty a síly zajištěné budoucností, aby národ poslouchal, jak nám zjevuje Šťastný zítřek slibu komunistů a Tisíciletá říše nacistů.“ „Máte pravdu, pane faráři.“ „Vidíte, pane Kanárku, jak jsme se sblížili. Věda nás spojuje.

Samozřejmě, že vám prospívá především půst. Tento ještě zpřísníme. Ze dvou suchých housek denně uděláme jednu, a pod hlavu na tvrdé lože položíme pálenou cihlu. Ještě musíte projít jako ateista a materialista duchovními hodnotami. Víte, co je to žena?“ „A Vy to víte, pane faráři?“ „Ano, já to vím. Žena je pilná hospodyně a obětavá matka.“ „To si myslíte Vy, velebný pane. Z ateistického a materialistického hlediska je žena něco úplně jiného.“ „Co kdesi, co?“ „Viděl jste už ženu v sukni, jak couvá, zakopne a upadne na záda?“ „No a co? Tak upadne!“ „Teď to teprve přijde: Nohy jí vyletí vzhůru až nad hlavu a rozletí se na dvě světové strany.“ „Vy nemravo!“ „Představte si, pane faráři, že naše bytí vděčíme právě této nemravnosti. Vy jste si, velebný pane, spletl ženu s Babou Jagou v Mrazíku.“

„Vidím, pane Kanárku, že přísné opatření ve vás ještě neumrtvilo zbytky materialismu. Suchou housku proto zredukujeme na polovinu a pod lopatky vložíme dva šutry.“ „Toto energicky odmítám. Jsem ateista a nechci trpět jako Vy křesťané, kteří si utrpením otvíráte bránu do Věčné Slávy. Já jsem ateista a materialista a chci si proto na tomto světě něco užít, než se dostaví věčná tma. Nechte si ty Vaše duchovní hodnoty pro sebe a já si ponechám své materiální hodnoty rovněž pro sebe.“ Zabouchl jsem za sebou dveře, aniž bych poděkoval za přístřeší a nabyté vzdělání a zamířil k nádraží ke svému domovu ve Stuttgartě.

Kapitola VI

Setkání s panem Papouškem

Po návratu do Stuttgartu, do hlavního města Badensko-Württemberska, jsem se setkal po delší době s panem Papouškem. Naposled jsme seděli v hospodě před mým výletem do Jižních Tyrol, kde jsem se vznesl na rogalu nad skály alpských velehor, abych si vychutnal krásy Královny Matérie, jak mi je zjevil můj Karel ve Vědeckém materialismu.

Rozhodli jsme se s panem Papouškem, který byl křesťanem od kosti, že odjedeme do svobodné a demokratické České republiky. Sotva jsme překročili hranice, uvítala nás děvčata, byla lehce oděna jenom ve spodním prádle. Prohlásil jsem vítězně a rouhavě: „Vidíte, pane Papoušku? Matérie vítězí nad Vašimi slavnými duchovními hodnotami v této zemi Svatého Václava a Svaté Anežky České. Překvapuje mne, že nás nevitají jako uprchlíky řádové sestry s chlebem a solí,“ rouhal jsem se mému křesťanskému spolujezdci.

Když jsem to dořekl, zazněla v autorádiu výstižná píseň: Děvčata z Pohraničí, ta milují jen to fičí. – Pan Papoušek rádio obratně vypnul a tím vyřadil i příslušné polohy, nejednalo se však o polohy tónin. Pan Papoušek se omluvil: „Je mi líto. Vítají nás lehká děvčata.“ „Nemáte pravdu,“ namítl jsem a dodal: „podle materiálních hodnot nás vítají těžká děvčata. Podívejte se. Jsou to pořádné macaně.“ Pan papoušek ale můj argument vyvrátil: „Podle měřítka duchovních hodnot jsou to lehká děvčata, i když mají dobrou váhu. Duchovní hodnoty nemají žádnou váhu, i když mají velkou váhu. Jejich pravda se skrývá v protikladu a rozporu k vašemu materiálnímu světu, pane Kanárku.“

Lehkým děvčatům jsme se obratně vyhnuli a uháněli směrem na Prahu. Najednou jsme zahlédli restauraci, kde jsme se stavili, abychom se po dlouhé jízdě trochu osvěžili. Dal jsem si teplý oběd, takřka po třech týdnech přísného půstu. Dostal jsem se opět oběma nohama z onoho duchovního světa do mého ateistického, materialistického, labužnického prostředí. Moje materiální hmotnost se však podstatně zmenšila a sice o jednu třetinu a tak jsem ztratil po přísném půstu na faře nárok na stoprocentního materialistu, jak tomu bylo před touto rekordní ztrátou na váze.

Po několika hodinách jízdy jsme dorazili do našeho nového domova, každý do své rodné vesnice.

Kapitola VII

Spálený cukr

V médiích bylo možné vnímat před českým předsednictvím v EU sebevědomý příslib českých politiků všem členským státům Evropské unie: My Vám to osladíme. „Co se kdesi za tímto moudrým výrokem skrývá?“ pomyslel jsem si. Česká republika vkročila do svého předsednictví umělecky s velkým sebevědomím.

Politice se ale přesto nedařilo a předsednictví Evropské unie pod vedením řádné vlády se díky opozici zhroutilo. Proč bylo toto dílo vloženo do rukou právě České republiky, když nebyla schopna tento úkol splnit? Namáhavě jsem o tom přemýšlel. Najednou skočil přede mne můj věrný průvodce Dvorní šašek Nebeského království a podal mi zvláštní kukátko slovy: „Předsednictví v EU mohlo dostat jenom Česko, protože jeho ministři měli nejlepší dvojníky v celé Evropské unii.“

Pohlédl jsem do kukátka a éjhle: Dvojník českého ministra obchodu zkuoval králičí kožky, dvojník ministra školství byl v ústavě pro slabomyslné, dvojník ministra kultury provozoval nevěstinec, dvojník ministra vnitra seděl po loupežném přepadení banky, dvojník ministra spravedlnosti byl profesionálním podvodníkem, dvojník ministra obrany měl panický strach z brouků, dvojník ministra zdravotnictví kulhal na obě nohy a trpěl chronickým průjmem a dvojník ministra zahraničí neznal sousední státy své země. Ostatní členské země na tom byly se svými dvojníky nesrovnatelně hůře. Jeden ministr školství měl jako dvojníka dokonce nositele Nobelovy ceny a ministr sociálních věcí miliardáře. Zdatnost českého mužstva byla tedy procentní.

Po tomto představení mne Dvorní šašek Nebeského království odvedl k Nebeské bráně. Její vrátný Svatý Petr nás poslal ale zpět: „Sakra chlapi! Ani sem nechodte. Je tu strašně smutno. Zástupy andělů, Cherubínů a Serafínů, přestaly zpívat. Dostaly z českého předsednictví v Evropské unii blechy.“ Poté jsem procítl a přestal před ulehnutím ke spaní přemýšlet o politice, abych měl klid.

Tento úspěch českého politického mužstva ve mně probudil velkou národní hrdost, jak to popisuji v následujícím zážitku. – Můj kamarád Martin mi podal list papíru, na němž stálo:

Kapitola VIII

Každému, co mu patří

Vydupal jsem si u Dvorního šaška Nebeského království jako materialista návštěvu Nebeského království, abych představil nebeským zástupům jednu z nejslavnějších epoch českých dějin. Jednalo se o husitskou revoluci. Domáci, to je Nebešťané, se dostavili přesně načas. Oznámil jsem jim s národní hrdostí ve svém dechu, že mám celou slávu husitských bitev v hlavě. Bůh Otec a jeho vláda seděli v první řadě.

Abych si lehce vzpomínal na slavné chvíle oslavy zde přítomného Boha Otce a jeho Syna statečným bojem husitů, zavřel jsem oči. Celé nebeské shromáždění po mých úvodních slovech vyšumělo, jinými slovy zmizelo. To mi ale nevadilo, když je Bůh stejně všudypřítomný.

Odhodlaně jsem pokračoval: „Dobře mě poslouchejte! Husitští bojovníci měli velkou odvahu a výborné zbraně. Proto byli v Evropě neporazitelní. Halapartnou dokázali utnout hlavu nepřítele jednou ranou. Kůsa měla jako útočná zbraň ohromnou výhodu. Hlava křížáka padla Božímu bojovníku přímo do klína. Není to nádhera, Pane Bože? – Jeden rázný úder cepem do spánku uspal i výborně obrněného křížáka navěky. Silná a mocná ruka Jana Žižky poslala během bitvy celý zástup nepřátel na věčnost. Vychrtlý husitský sedlák ubíjel své nepřátele úspěšně opakovanými údery svého hřebového cepu.“

Najednou jsem se ulekl svých vlastních slov a pootevřel oči. Vtom se objevil jako na zavalanou Svatý Petr se vzkazem Nebeské vlády. Bůh Otec vyjádřil svůj nesouhlas se slávou husitské revoluce. Prý si stojí za svým příkázáním: Nezapínej! Duch Svatý vzkázal, že moudrost nezabíjí a Ježíš poukázal na své poslání: Přinesl prý světu mír a smír ve slovech: Svůj pokoj vám dávám. Milujte se vespolek tak, jak jsem miloval já vás. Milujte své nepřátele.

Tu jsem vyhrkl: „Husité byli ale Boží bojovníci. Jen si vzpomeň na jejich chorál: Ktož jsů Boží bojovníci.“ „Vzpomínám si,“ odpověděl Svatý Petr. „Boží bojovníci nebojují ale mečem, nýbrž slovem a nebo láskou Svaté Anežky České a Matky Terezy.“

Nedůvěřoval jsem ale slovům Svatého Petra a domáhal se aktuální autority: „Já chci mluvit s Janem Žižkou z Trocnova. Pusť mě k němu, chlape!“

„To nejde. Musel bych ti otevřít Nebeskou bránu. Musel bys jít jinam. Bojovníky tohoto druhu tady zatím nechceme, což platí pro všechny světové strany. Ti čekají až na samém konci řady.“ „Neurážej hrubě pozemské hrdiny!“ protestoval jsem a útočil slovy: „Někteří Velikáni českého národa oslavili husitskou revoluci v básních, hudbě a filmu.“ „Ano, máš pravdu. Už to ale taky oplakali.“ „Jako materialista a ateista nesouhlasím s postojem Nebeské vlády a jejího Krále.“

Tu mne Svatý Petr důrazně napomenul: „Doporučil bych ti, abys už nikdy jako ateista nechválil až do Nebe žádný čin násilí a nelásky.“ Kládl jsem odhodlaně odpor: „To ti žádný pozemšťan nikdy neslíbí. Puť mě k Janovi, velkému bojovníku, chlape, nebo ti utrhnu bradu!“ pohrozil jsem strážci Nebeské brány Svatému Petrovi. Vtom se ale objevila ochranka Nebeského království, uchopila mne pod paží a vyhodila za bránu. Procitl jsem s divoce bušícím srdcem jako po noční můře.

Uvědomil jsem si, že jsem byl Dvorním šaškem Nebeského království konfrontován s dvěma světy: s materiálním, kde se bojuje zbraní, a duchovním, kde se bojuje láskou. Tu mně napadlo staré moudré přísloví: „Mýliti se je lidské“.

Sotva jsem se osvobodil od Dvorního šaška Nebeského království, když se objevil můj druhý trapič pan Papoušek. Vyložil jsem mu můj předcházející zážitek jsa roztrpčen nad neúctou nad Janem Žižkou, které se mu dostalo od Nebeské vlády. Pan Papoušek začal ponížovat velikány tohoto světa. Alexandr Veliký prý byl ve srovnání s vinařem, který se staral s láskou o vinnou révu, pouhý trpaslík. Hned jsem přešel do protiútku: „Kdyby Vás slyšeli krajané Alexandra Velikého, tak by Vás na místě ukamenovali jako Svatého Štěpána. Alexandr Veliký je skvělým příkladem toho, co dokáže vyrůst z plenek.“ „A co zanechá na Zemi stopu, která páchne,“ poznamenal pan Papoušek. „Ano, ano,“ protestoval jsem pohoršeně. „Ať si ten Váš Ježíš Kristus zapisuje do své věčné historické knihy ty své hrdiny. My materialisté si budeme zapisovat hrdiny naše.“

„Ale, ale, pane Kanárku. Dílo vašeho Alexandra Velikého nebylo pozhánáno a proto zaniklo. Vinná réva vinaře však stále prospívá.“

Můj kamarád Martin mi poté podal kazetu, na níž byla zaznamenána následující kapitola:

Kapitola IX

Rozhovor pana Papouška s panem Kanárkem o Druhé světové válce

„Můj sen mě zcela odpoutal od taktnosti společenského chování. Zapomněl jsem Vás přivítat. Dobrý den, pane Papoušku! Co Vám mohu nabídnout?“

„Dám si pivo.“

„Dobře, tak pivo. – Dovolte, abych Vás seznámil se svým věrným průvodcem, Dvorním šaškem Nebeského království. Jako horlivý křesťan se s ním určitě rád pobavíte.“

„Promiňte, pane Kanárku, ale já nikoho nevidím, jenom vás.“

„Opravdu? To je ale zajímavé, velmi zajímavé, sedí hned vedle me. – Nedá se nic dělat. Ostatně, co Vás ke mně vede?“

„Tajemství Druhé světové války, které dokážete jako psychoanalytik jenom vy odhalit.“

„To ode mne toho očekáváte trochu mnoho, pane Papoušku. Mohli bychom se ale podívat psychoanalyticky na osobnost Adolfa Hitlera, který je neodlučitelnou součástí Druhé světové války, bez něhož by se příslušná tragédie vůbec neuskutečnila.“

„Tak začněte, pane Kanárku. Jsem velmi zvědavý až k prasknutí.“

„Tedy dobře. Když jsem odešel v roce 1968 do Západního Německa, přebývala Druhá světová válka ještě živě ve vědomí německého obyvatelstva, přičemž zločiny této války byly pro mnohé samotné Němce nepochopitelné. – Jednou jsem seděl na lavičce v oblasti stuttgartských zahrad. Přišel za mnou jeden starý pán a bolestně naříkal: „Jak se to mohlo všechno jenom stát? Němci jsou přece vysoce kulturní národ.“ Ano. Dlouhá křesťanská tradice, hluboká filozofie a velká literatura, geniální hudba, všechno kapitulovalo před nepředstavitelným barbarstvím a vrcholným Zlem. Jak se to mohlo jenom stát? – Tuto otázku si kladli mnozí Němci ještě 25 let po válce, poněvadž to sami nedovedli pochopit. Nedovedli to pochopit, poněvadž se to vymyká vědomému úsudku a vědomému akceptování. Bývalý spolkový kancléř Helmut Kohl mluvil v souvislosti s rozpoutáním a vedením Druhé světové války nacisty o šílenství a barbarství a bývalý

spolkový prezident Johannes Rau nazval Hitlerovu diktaturu mašinerií Zla. Následující spolkový kancléř Gerhard Schröder prohlásil počátkem 21. století při účasti na oslavách vylovení Spojeneckých sil v Normandii, že tímto dnem začalo osvobození i německého národa. Německý národ byl vlastně jednou z prvních obětí Hitlerova zločinu.“

„To si myslím také, pane Kanárku. Měli by si to plně uvědomit i všichni Němci.“

„To by měli. Už je dávno načase.“

„Pokračujte, pane Kanárku.“

„Samozřejmě. – Vědomí s jeho základní vrozenou funkcí hledání pravdy, spravedlnosti a dobra, vnímá příslušné válečné zločiny jako noční můru, která vyžaduje psychoanalytický rozbor, pane Papoušku. – Po mém příchodu do Západního Německa s krajany jsme byli přátelsky přijati jak privátně, tak i úředně.“

„Já taky a tak mi Druhá světová válka a její zločiny nějak vadí.“

„Mně taky, pane Papoušku. – Ihned jsem si uvědomil, že zločiny Druhé světové války nebyly v základě záležitostí národa, nýbrž státní moci v rukou vrcholných zločinců. Napomohla mně přitom vlastní zkušenost ze života v komunistické diktatuře. Měl jsem výhodu náhledu ‚zvenčí‘, jakož i Vy, pohledu s vnitřním odstupem na Druhou světovou válku. -

V Československu to byl, jak sám víte, Gottwald, který nastolil se svými pomocníky komunistickou diktaturu, útlak, pronásledování a zločiny nespravedlivé a egoistické státní moci. Později se už nedalo nic dělat. Nacistická diktatura byla nesrovnatelně nebezpečnější. Život každého občana, který by projevil viditelně nesouhlas s čímkoliv proti vůli diktátora, visel doslova na vlásku. -

Na gymnáziu v Západním Německu jsem se setkal v dějepise s teoriemi, jež se pokoušely vysvětlit zločiny Druhé světové války. Jednalo se o hloubání Němců nad povahou německé mentality, sklonem německého ducha k romantice, a dokonce jsem se setkal i s teorií démonismu, v níž byly Hitlerovi přičítány démonické síly. Jedna teorie se zaměřila na tradici věrnosti státního úředníka z dob nadvlády Pruska.“

„Tomu se dá uvěřit. Hitler byl posedlý Ďáblem.“

„Já jsem ateista, pane Papoušku, takže toho Vašeho křesťanského zločucha vynechám. – I když jsem se obsáhle seznámil s Hitlerovým dílem

a prostudoval si literaturu týkající se jeho osobnosti, vždy jsem postrádal alespoň nějaký psychologický pohled na strůjce největšího zločinu v dějinách lidstva. Ve své knize ‚Mein Kampf‘ (Můj boj) Hitler píše: ‚Otce jsem ctil, matku jsem však miloval‘. Proč tedy nechal vraždit otce a matky?“

„To by mne také zajímalo, pane Kanárku.“

„Dobře. – Na Druhém Německém Programu (ZDF – Zweites Deutsches Fernsehen) se profesor Knopp jako historik pokoušel před několika lety v rozsáhlém pořadu s diskusemi a vydáním celé řady knih objasnit Druhou světovou válku. Její zločiny zviditelnil. Velkým přínosem pro porozumění těchto zločinů je skutečnost, že profesor Knopp se zaměřil na jednotlivé vykonavatele moci a pohlédl i na jejich biografii. Tyto jeho knihy jsem si se zájmem přečetl. Scházel v nich však jako v díle historika klasický psychoanalytický pohled na celou problematiku.“

„To si myslím také, pane Kanárku.“

„Jó? Tak dobře. – Až v České republice jsem se setkal v televizi na ČT 2 23. dubna roku 2007 s programem: ‚Případ Adolf Hitler: Analýza myslí diktátora‘. Jednalo se o dokument BBC. V roce 1943 požádala americká rozvědka tým harvardských vědců, aby vytvořili psychologický profil vůdce, od něž by se dala odvodit případná jeho rozhodnutí. Harvardští vědci vyhodnotili rozsáhlý materiál týkající se osoby Hitlera. Jeho osobnost a jednání si vysvětlovali příslušní vědci zážitky z raného dětství.“

„Zajímavé, pane Kanárku.“

„Určitě ano, pane Papoušku. – Zatímco matka z osudných důvodů mateřství Adolfa nade všechno milovala, byl svým otcem hrubě týrán. V tomto vztahovém rozporu se formovala osobnost Hitlera. Harvardští vědci byli velcí odborníci, a tak můžeme výsledky jejich práce bez výhrad přijmout. Pouze k jednomu bodu bych se chtěl vyjádřit. Jeden z badatelů harvardského týmu, asi to byl vedoucí, předpověděl u Hitlera sebevraždu. Z dnešního pohledu bychom byli schopni Hitlerovu sebevraždu předpovědět pomocí povrchové psychologie.“

„Je to vůbec možné, pane Kanárku?“

„Určitě je. – Hitler si nejtěžšími válečnými zločiny, které si plně uvědomoval, ‚zadní dvířka‘ nejenom zavřel, nýbrž doslova ‚zamřížoval‘. Trestu smrti by v žádném případě neunikl.“

„Každému, co mu patří.“

„Nevím, co by Vám na to řekli odpůrci trestu smrti, pane Papoušku. Já se k Vašemu názoru jako psychoanalytik ateista raději vyjadřovat nebudu a pokročím o něco dál: Hitler měl panický strach z toho, že Stalin bude jeho mrtvolu prezentovat světu. Mimoto se ví a vědělo, že Hitler chtěl po nezdařeném pokusu o převrat v Mnichově v roce 1923 spáchat sebevraždu, a o sebevraždě zastřelením se rovněž ve svých písemných dílech zmiňoval. Jasná dispozice pro sebevraždu byla tedy v ‚pohotovosti‘. Jeho dobovyvačné plány se totiž změnily v trosky a tím se zhroutila i jeho vůle k žití.“

„Dovedu si to představit, pane Kanárku.“

„Povrchová psychologie, pane Papoušku, dokáže podle mého úsudku vysvětlit i Hitlerův nesouhlas s požadavky generálů stáhnout se z těžkých bojů na ruské frontě a nebo uniknout z obklíčeného Stalingradu. Dobyetí těchto území s porážkou komunismu mělo pro Hitlera absolutní prioritu. Stažení ze Stalingradu by znamenalo rozhodující porážku, kterou Hitler vnitřně odmítal a tím oddaloval.“

„Rozumím, pane Kanárku. Bůh mu však udělal u Armádní skupiny střed, která měla dobýt Moskvu, čáru přes rozpočet. Trvalé deště a rozbahněný terén zdržely přesun do blízkosti Moskvy. V noci, kdy měl generál von Bock dát rozkaz k útoku na Moskvu, klesla teplota pod mínus 40 stupňů a tak přestala fungovat veškerá technika i zbraně. Rusové však Hitlerovu armádu zatlačili zpět a způsobili jí velké ztráty.“

„Já už čtu Vaše myšlenky, pane Papoušku. Snad mně nechcete namluvit, že Bůh stojí vždy na straně oběti, nikdy však na straně Zla.“

„Přečetl jste si mé myšlenky správně, pane Kanárku.“

„Nyní se, pane Papoušku, podívám na Hitlera a Druhou světovou válku psychoanalyticky podrobněji. Podíl vývoje Hitlerovy osobnosti v dětství může být podstatným základem, jsem ovšem přesvědčen o tom, že motivační popudy z nevědomí k jeho jednání měly pozdější příčiny, někdy i aktuální. U Hitlera se setkáváme v jeho politických projevech se silně zvýšenou emocionální hladinou.“

„Máte pravdu. Řval jako pavíán.“

„Správně. – To mělo za následek, že ‚bludy‘ z nevědomí, které měly zločinný obsah, nebyly v jeho vědomí podrobovány vědomému úsudku a přehodnocení nebo zavržení. Jeho psychické obrany, pokud vůbec proti bludným elementům se zločinným obsahem u něj existovaly, podlehly.“

Hitler se pohyboval ve své politické aktivitě neustále mezi agresí a strachem. Nazval bych to obrazně ‚houpačkou‘. V jeho agresivních politických projevech se pohyboval vpřed, po nich se dostavil automaticky strach jako zpracování odvahy, byl to zpětný pohyb ‚houpačky‘. Strach byl opět převeden do agrese neboli odvahy.“

„Byl to kretén, pane Kanárku.“

„Já jsem vědec, pane Papoušku, takže Vám to nemohu potvrdit v hovorovém jazyce. Vaši pravdu bych však formuloval poněkud jinak. Byl to psychopat, který zpočátku pocítoval své odvážné kroky jako pouhý pokus. V tomto rytmu to fungovalo i prakticky až po porážku u Stalingradu. Pak se u něj dostavily záchvaty řevu, které byly zaměřeny proti nepříteli, až sekundárně proti nedostatečnosti německé armády čelit jeho tlaku. Setkáváme se tedy s dvěma formami řevu u Adolfa Hitlera. V jeho politických projevech se jedná o reakci na předcházející strach vyvolaný ‚odvážnými verbálními útoky‘ v rytmu uvedené houpačky, po porážce u Stalingradu mají jeho záchvaty řevu zcela jinou kvalitu. Je sice pravdou, že Hitler křičel i v jeho politických projevech proti jeho nepřátelům, nebyl však přítom na rozdíl od ústupu fronty a hrozící porážky pod psychickým tlakem. V tom spočívá vlastně zásadní rozdíl.“

„Chápu, pane Kanárku.“

„Mimo strach, pane Papoušku, hrálo v jeho verbálních a jiných formách zločinecké agresivity podstatnou roli jeho zastaralé ponižování, jež nebylo doposud psychicky zpracováno. – Bylo by velkým omylem se domnívat, že Hitler měl zvláštní psychické síly. V tomto bodě byl naprosto průměrným člověkem. Jeho sugestivní sílu čerpal přes kompenzační mechanismus z vlastní slabosti. Jeho účinek na posluchače měl pouze autosugestivní charakter. Působil jenom na osoby, které ho braly vážně a ve svém podvědomí jej přeceňovaly.“

„To byla ale veliká chyba.“

„Máte pravdu, pane Papoušku. To byla osudná chyba. – Pokračujme však dál: Hitler byl v První světové válce vojákem. Byl i raněn a vysoce vyznamenán ‚Železným křížem‘. U vojenských hodností to však daleko nedotáhl. Generál Hindenburg z První světové války a pozdější prezident Německa nazýval Hitlera opovržlivě ‚českým svobodníkem‘ (böhmischer Gefreiter).

Položme si tedy otázku! Proč začal Hitler vraždit?“

„To by mne také zajímalo.“

„Tak Vám to hned sdělím psychoanalyticky. – Popud k tomu obdržel z nevědomí. Svým provokativním jednáním a odstraněním svobody si vytvářel i nepřátele a tím problémy s jeho odstraněním, což procházelo jako vlastní smrt podvědomím a bylo v nevědomí zpracováno ve vraždění, jež pak vnikalo do vědomí a bylo převedeno v činy jeho prodlouženou pomocnou rukou státní moci. Patří k tomu například i rozsudky smrti nad německými občany jeho soudci, kteří posílali na smrt v souladu s vůlí vůdce.“

„Tak se tedy věci mají.“

„Určitě, pane Papoušku. – Ovšem pozor! Někdo by mohl namítnout, že vraždění byla vlastně součást nacistické diktatury a jejího teroru. To určitě ano. Je to ale stopa vůdce z jeho nevědomí. Nadarmo se neříká: ‚Jaký pán, taký krám‘. Nacistické zákonodárství nechránilo pozitivní prvky společnosti jako je spravedlnost, bezpečnost a svoboda, tedy každého člověka, nýbrž egoismus vlastní moci a zločiny soustředěné v osobě diktátora. Politická opozice byla systematicky a rychle likvidována. Šest tisíc německých sociálních demokratů trpělo a umíralo v koncentračních táborech.“

„Byly to jedny z prvních obětí Hitlerova zločinu, pane Kanárku.“

„Tak je to. – Teď to ale teprve přijde. Porážku Německa a Rakouska v První světové válce pocítoval Hitler jako osobní porážku a především ostudu, což se stalo osudným pro Evropu a její obyvatelstvo. Musíme však odlišovat vraždění Němců od vraždění Židů.“

„Brr, bylo to strašné! Až mi z toho běhá mráz po zádech.“

„Mně taky, pane Papoušku. – Vraždění německých lidí Hitlerem se dá osvětlit přímou cestou. Vraždění Židů připravily nepřímo „vědecké“ výzkumy tehdejších antropologů a lékařů. Mimoto zde sehrál antisemitismus oné doby podstatnou roli.“

„Antisemitismus a rasismus jsou největší urážkou Boha. Pamatujte si to, pane Kanárku!“

„Dávám Vám za pravdu, pane Papoušku, i když jsem ateista. – Pokračujme však: Za válečnou porážku obviňovala tehdejší pravice zaslepeně Židy. Z toho by se dal u Hitlera odvodit psychoanalyticky nevědomý impulz vraždění Židů jako symbol ponížení.“

„Prokletý symbol, pane Kanárku.“

„I jako psychoanalytik nejsem za zákonitosti psychoanalýzy zodpovědný, pane Papoušku.“

„Vždyť já vás z ničeho neobviňuji, pane Kanárku.“

„Chápu. – Hitler ve svých politických projevech často napadal Židy a krajně nebezpečně jim vyhrožoval, za čímž se určitě skrývalo jejich vyvraždění, o němž bylo rozhodováno v diktátorově vědomí ještě před vrcholným zločinem lidstva, před takzvaným ‚Konečným řešením‘, v originále, jak sám víte, ‚Endlösung‘, což znamenalo vyhlazení židovského národa. – Vraždění Židů se tedy stále objevovalo v jeho vědomí, jak se děje i u psychosomatických poruch třeba jako bolest některého orgánu.

U Hitlera se z oné zločinecké myšlenky vytvořil psychopatický chorobný okruh, u něhož se jednalo o projekci nezpracovaného osobního ponížení – v psychoanalýze je všechno osobní, neosobní prvky neexistují – toto ponížení započato týráním jeho otcem v nejtělejší dětství, dále ponižování v mládí, ponížení po válečné porážce až do doby umožňující psychologickou kompenzaci.

Psychopati jsou však za své činy podle úsudku lékařských odborníků plně zodpovědní. Podle mého soudu dochází však u nich všeobecně při zločineckém konání k zúžení soudnosti následkem zdůraznění ega a zvýšením hladiny negativních emocí. Od toho je možné alespoň částečně odvodit Hitlerovy vrcholné zločiny proti židovskému národu, které se vymykají rozumovému pochopení.“

„Psychoanalýza dovede vysvětlit motivy Zla, ale samotné Zlo definovat nedokáže, pane Kanárku.“

„Přesto se, pane Papoušku, dá alespoň na povrchu pochopit i Zlo. Jedná se vždy o zranění lásky. Přiznávám, že psychoanalýza má své hranice. Se Zlem si spíše dovede poradit teologie. To je však oblast mně naprosto cizí. Já jsem přesvědčený ateista a náruživý materialista. Vraťme se však zpět do psychoanalýzy a do Druhé světové války: Hitler vraždil od doby, co se dostal legálně k moci.

Proč ale rozpoutal válku? I zde je možné najít stopu nevědomí, která Hitlerovi válku napověděla, či spíše napovídala. Opět je třeba tuto stopu hledat v tehdejších aktuálním kontextu. Hitler si postavil proti sobě podstatnou část evropských zemí, především vítězné mocnosti z První světové války, Francii a Anglii. Tyto země včetně Československa zvýšily náklady

na zbrojení, což Hitlerovo podvědomí vyhodnocovalo jako pronásledování a toto pronásledování bylo v nevědomí symbolicky převedeno ve vedení války, kterou Hitler rozpoutal nejdříve proti Polsku.“

„Pane Kanárku! Chodil jste přece do německého gymnázia jako já, takže byste měl vědět, že Hitler měl smlouvu se Stalinem o rozdělení Polska a že válka figurovala již dávno v jeho plánech.“

„To je sice všechno pravda, pane Papoušku, přesto však docházelo počínaje uzavřením oné smlouvy a v pokračování u Hitlera k uvedenému psychoanalytickému zpracování, bylo to dáno kontextem existující konstelace, v níž se jako agresivní vůdce nacházel. U jiného politika by zhodnocení jeho situace skrze podvědomí jako pronásledování bylo v nevědomí převedeno symbolicky třeba do nějaké jiné mocné osobnosti, s níž by argumentoval, jak je tomu i v případě snu nebo přímo schizofrenie. Symboly nevědomí se neliší od zdravých subjektů, vnikají do vědomí i v bdělém stavu. Hitler přímo pociťoval nutkání do války. Mnichovská konference byla svolána proti jeho vůli, poněvadž mu znemožnila zahájení války.“

„Nejsem psychoanalytikem, takže vám musím uvěřit.“

„Nemusíte, pane Papoušku. Pravdě se nemusí nikdy uvěřit. Křesťanství hlásá ultimativní pravdu. Kristus o sobě řekl: Já jsem Cesta, Pravda a Život a tady před vámi sedí ateista jako poleno.“

„Bohužel.“

„Atheismus osvobozuje, pane Papoušku.“

„Totéž já tvrdím o Křesťanství, pane Kanárku.“

„Nechme toho raději, než se pohádáme. – Vraťme se do války: Když generálové ohlásili Hitlerovi porážku Francie, tak si při tom šťastně poskočil jako malý chlapec. Tento zdánlivě nepatrný akt mě upevňuje v přesvědčení, že Hitler jednal na rozdíl od jiných politických a vojenských vůdců především na popud z nevědomí. Vytvořila se u něj zřejmě už v raném dětství následkem týrání psychopatická struktura jako obrana a forma osvobození v jeho duševním organismu, což se projevovalo volbou symbolů nějaké činnosti Zla a ne symbolů týkajících se vlastního těla a duše, jak je tomu u psychosomatických a neurotických poruch, kde se jedná o zcela jinou příčinu, a jak bych chtěl zdůraznit o zranění vztahu k sobě. U Hitlera se však jedná o zranění vztahu mezi objektem, to je primární vztahovou osobou, a sice jeho otcem. Takové zranění má mnohem silnější kompenzační

požadavky, a nevědomí si proto volí symboly, které mohou mít zločinecký výkonnostní obsah. Je třeba si plně uvědomit, že v jeho mocenské pozici podvědomí hodnotilo situace sice stejně, ovšem nevědomí volilo symboly v daném osobním situativním kontextu. Hitler byl v pozici muže činu, vytvořil z ní však pozici muže zločinu díky jeho nevědomí.“

„Já jsem si to už vždycky myslel. Dobrý vůdce je požehnáním Nebe, zlý však prokletím Pekla.“

„Neplette do toho zase tu Vaši víru, pane Papoušku! Poslouchejte raději dál: Příčinu Hitlerova Zla musíme opravdu hledat v jeho osobnosti vytvořené v dětství a rozkolu mezi láskou a neláskou, neboli týráním, prožívaným u svých rodičů jako primárních vztahových osob. Na jedné straně se nadchnul pro národ, pro člověka, na druhé straně národ a člověka ničil a to i, svůj' německý národ a, svého' německého člověka, pokud odporoval jeho vůli poháněné principem osvobození, za nímž stál kompenzačně motivovaný cíl dobývání území a pokořování národů.“

Přesto, jak jsem se toho právě dotkl, se u Druhé světové války nejedná o válku dobytčnou, jak se to jeví viditelně na povrchu. Impulzem a hnací silou této války byla porážka a ponížení Německa v První světové válce, což Hitler intenzivně pociťoval. Druhá světová válka je z psychoanalytického pohledu vlastně opakovanou projekcí této porážky v duši psychopata Hitlera. Psychopat své činy nebo zločiny neustále opakuje jako například kleptomán nebo masový vrah. Stalin opakovaně vraždil pouze ve své říši, poněvadž se chorobně psychopaticky strachoval o svůj život. Porážka Německa přišla však ze zahraničí, kam ji psychopat Hitler vracel v zákonitosti psychické projekce, čímž se od této porážky osvobozoval. O dobytčnou válku by se jednalo pouze v případě, že by nepředcházela porážka Německa v První světové válce. – Chápete to, pane Papoušku?“

„Plně, pane Kanárku. Zní to velmi přesvědčivě. Pokud vám správně rozumím, pravda se nenachází na povrchu, nýbrž je ukrytá pod ním.“

„Tak je to, pane Papoušku. Psychoanalýza nám dokáže zviditelnit hloubkovou strukturu a odkrýt pravdu jako archeologie. – Hitler se po porážce u Stalingradu objevil před kamerami najednou v civilu. Dovedete si představit proč, pane Papoušku?“

„Dovedu. Je to lehké jako pířko. Hitler se tím distancoval od této porážky a dal vinu generálům.“

„Bohužel se mýlíte, pane Papoušku. Hodnotíte povrchovou psychologii, která nemá velmi často pravdu. Hitler si po porážce u Stalingradu uvědomil, že jeho dobovačné snahy definitivně skončily, a tak na popud nevědomí odložil uniformu jako symbol vůdcovství. Hovorově řečeno kapituloval. Jako vůdce se vždy prezentoval v uniformě.“

„Zajímavé, pane Kanárku, velmi zajímavé.“

„Děkuji. – Vraťme se však zpět k porážce Francie, s níž Hitler tak rychle nepočítal. Hladký průběh západní fronty a rychlá porážka Francie byla podle mého úsudku mezníkem v Hitlerových dosavadních dobovačných plánech. Tento hladký průběh byl vědomými návraty k němu v nevědomí zpracováván a zpracován v myšlenku získání celého světa. Tato myšlenka byla vnášena do Hitlerova vědomí. Jako přítel rodiny geniálního německého skladatele Wagnera vyprávěl těmto malým potomkům, chlapcům, jak to prý bude vypadat, když ovládne celý svět. Porážkou Anglie by se tomuto cíli podstatně přiblížil, poněvadž by získal její rozsáhlé kolonie.“

„Podle mé informace, pane Kanárku, měl Hitler však před tím v úmyslu dobyt pouze Evropu. V jeho spisech se dovídáme, že budoucí životní prostor německého národa (Lebensraum) leží na východě Evropy. Argumentuje tím, že Němec zůstane Němcem, pokud bude oblast, v níž žije, spojená pevninou s Německem. Němec v Americe, třeba na Floridě, prý přestane být Němcem a stane se Američanem.“

„V tom máte sice pravdu, pane Papoušku. Hitler však později změnil své plány. – Dostáváme se nyní do oblasti psychoanalýzy, kde dominuje psychická kompenzace, která se nacházela psychoanalyticky mezi vůdcem a jeho národem. Docházelo k projekci Hitlerova osobního ponížení do národa, který rovněž ponížením procházel, což vedlo k vůdcově identifikaci s národem s extrémně intenzivní vazbou. Je zde jasná hranice. Vraždy, válka a válečné zločiny vzešly z „duše“ Hitlera a některých jeho přímých pomocníků.“

Nové uspořádání v Evropě (Neuordnung in Europa) je symbolickým projevem prohrané První světové války, z níž vyplývá nadvláda Německa, což bylo u některých kruhů přivítáno. Je to zároveň, jak jsem již uvedl, kompenzačním prvkem projekce prohry a ponížení z První světové války.

Německo si mohlo vydobýt uznání a dobré místo v rodině evropských národů v prostoru svých hranic. V tom mu však bránilo finanční a mate-

riální přetížení jako následek porážky z První světové války. Došlo tedy pod Hitlerem k překompenzování. U zdravé a pozitivní kompenzace dochází k subjektivnímu a objektivnímu vyrovnání existujícího deficitu, to je nedostatku. Při nadměrném ponížení pozitivní kompenzace nepostačí. Dochází k povyšování sama sebe a k ponižování druhých. Hitler učinil z německého národa nadlidi, Übermenschen, a z národa židovského a některých evropských národů podlidi, Untermenschen. „Nadčlověk“ filozofa Friedricha Nietzscheho představuje přitom pouze obal kompenzační dynamiky vycházející z duše Hitlera a jeho nacistů.

Do kompenzačního mechanismu lze zařadit i Hitlerův plán přebudovat Berlín na impozantní hlavní město s názvem Germania, kde se měli přijít každý rok poklonit zástupci porobených národů. Nelze přehlédnout i skutečnost, že Hitler zpočátku získal nemalou část národa na svou stranu právě díky kompenzačním potřebám předcházejícího ponížení německého národa po prohrané První světové válce a jejími následky.“

„I když se v psychoanalýze příliš nevyznám, velmi jste mne poučil, pane Kanárku. Co jste mi řekl, jsem ještě nikdy neslyšel.“

„Poslouchejte tedy dál, pane Papoušku! Z psychologického pohledu došlo k znehodnocení některých národů, což zpřístupnilo jejich vyvražďování. Zdá se to být velmi jednoduché a bohužel taky je. Přímí vykonavatelé Hitlerova zločinu se mohli dostat pod tento nebezpečný vliv a do zajetí Zla z různých důvodů.

Objevili se však i stateční jedinci, kteří vraždění odmítli, ať to bylo na ruské frontě, nebo v koncentračních táborech. 30 000 zběhů, 15 000 jich bylo popraveno, 15 000 uvězněno, několik tisíc Němců zachránilo pouze v Berlíně za nebezpečí ztráty vlastního života životy pronásledovaným Židům, pokusy o odstranění Hitlera, odbojové skupiny a slavná postava Oskara Schindlera svědčí o tom, že německý národ nejenom poslouchal, když pod hrozbou smrti musel, ale i odmlouval a reptal, i když pod hrozbou smrti nesměl. Za pouhá slova proti Hitlerovi se popravovalo.“

„Jak se na celý problém vzniku Druhé světové války díváte jako psychoanalytik, pane Kanárku?“

„Vzhledem k tomu, že psychoanalytické zákonitosti jsou výsostně osobní záležitostí, docházím k závěru, že tato hrozná válka by bez osoby Hitlera nebyla vůbec možná, pane Papoušku. Göbbels by odešel s Lídou Baarovou

někam do Teplých krajín, hrdina Göring by si užíval života a Himmler by kolébal své potomky na kolenou. Zlo i Dobro vychází z nevědomí člověka jako pohnutka osvobození.

A nyní mně naslouchejte pozorně dál, pane Papoušku. Ještě něco Vám zjeví. Anglický filozof John Locke, později francouzský filozof Montesquieu, rozdělili ve svém filozofickém systému státní moc na zákonodárnou, výkonnou a soudní, což bylo poprvé zavedeno do ústavy Spojených států. Toto rozdělení odpovídá duševním složkám člověka. Je to vlastně projekce nevědomí, které je zárukou svobody v zákonodárné moci parlamentu, podvědomí bdícím nad jistotou a bezpečností, což zahrnuje policii a armádu, a vědomí hledající pravdu a spravedlnost, ve státě jako soudy a státní správa. Všechny tyto tři části státní moci jsou v demokratickém zřízení nezávislé a požívají autonomie. V diktatuře tvoří všechny jednu společnou moc. Hitler měl svůj parlament, svou policii a své soudy. Pravdu nahradila lživá propaganda. Z psychoanalytického pohledu je diktatura postavena proti přirozenosti člověka, je jejím úhlavním nepřítelem.“

„To mi, pane Kanárku, nemusíte vůbec zjevovat. To já vím i bez té vaší slavné psychoanalýzy.“

„Já Vám, pane Papoušku, nic neberu. Přesto Vás prosím ještě o trpělivost, abyste mě vyslechl. Pohlédneme společně do dějin vývoje člověka: Antropologové svými výzkumy našli v hrubém rozdělení dva druhy pračlověka, staršího australopiteca a mladšího homo erecta. Oba si už dovedli vyrábět potřebné nástroje. Až Homo sapiens, jehož velikost mozku odpovídala součtu mozku obou pralidí, dovedl podle výsledků výzkumu antropologů řešit problémy, měl jazykové komunikační schopnosti a schopnosti kreativní, uměl například malovat.“

„No a co? I já dovedu malovat a k tomu ještě zpívat.“

„Já Vám, pane Papoušku, nic neberu. Nechte mne jenom prosím Vás domluvit! – Člověka odděluje od zvířete mimo celou řadu faktorů především svoboda. Jak jsem se už jednou zmínil, je podle mého pohledu osvobození vycházející neustále z vůle nevědomí základním prvkem při řešení problémů, tvoření, umění, v kulturním, vědeckém a technickém vývoji lidstva.

Když nemalujete a nezpíváte, ale píšete, tak to běží úplně samostatně jako natírání dřevěného plotu, protože Vám nevědomí na základě principu osvobozování všechno automaticky dodává.

Svoboda nevědomí odstraňuje i nejistotu, nepravdu a nespravedlnost. Svoboda však může mít i mylné zaměření a vede ke Zlu a zločinu. Německý národ se chtěl osvobodit od ponížení porážky z První světové války a začal brát na popud a rozkaz Hitlera v rámci psychické kompenzace a tím osvobození projekcí do násilí a války svobodu jiným evropským národům. I největší zločinci jednají vlastně z popudu osvobození z nevědomí. Pochopil jste mne a tím všechny tragédie lidstva, pane Papoušku?“

„Pochopil, pane Kanárku. Národ nemůže být nikdy zločincem. Národ je vždy v prvé řadě obětí. Německý národ se dostal do zajetí Hitlerova zločinu, z něhož se nedokázal vymanit.“

„Tak je tomu, pane Papoušku. Každá diktatura představuje ztělesnění Zla. Její zločiny musí být odděleny od národa, který je vždy první a poslední obětí a to platí i o Německu: Padlo pět a půl milionu německých vojáků, při bombardování německých měst zahynuly takřka dva miliony civilistů: seniorů, žen a dětí. Nebudu dále vypočítávat obrovské ztráty na druhé straně války. Hitler řádl přímo nebo nepřímo jak za hranicemi, tak i v Německu. Pravdu musíme hledat vždy nezávisle a objektivně. Nacismus byl Zlem v ryzí podobě, byl největším nepřítelem člověka a národa. – Co si z toho tedy odvodíme, pane Papoušku?“

„Každá diktatura je ztělesněním Zla. Její zločiny musí být odděleny od národa. Státní moc se nesmí nikdy dostat do rukou vrcholných zločinců. – Svět nesmíme přenechat loupežníkům a lotrům, jak se to opakovaně stává.“

Vtom před nás skočil Dvorní šašek Nebeského království a hlásil: „Kdybychom křesťanství správně pochopili a brali ho dostatečně vážně, vyvarovali bychom se podobným tragédiím.“ Odvětil jsem tomuto rozumbradovi: „Nekecej, Šašku! Karlův Materialismus má větší sílu.“ Pan Papoušek se náhle zeptal: „Co jste řekl, pane Kanárku?“ „Nic, pane Papoušku. Jenom jsem si odkašlal.“

Kapitola X

Přiznání pana Papouška

Musím se vám v souvislosti s Druhou světovou válkou s něčím svěřit, pane Kanárku.“

„Oč se jedná?“

„Nuže, oč se jedná: V Kolíně nad Rýnem jsem si šel za mých mladých let zatančit. Setkal jsem se tam s lidmi, kteří mi vyprávěli o tom, jak se ukryli a trásli hrůzou s mnoha dalšími obyvateli Kolína v Kolínské Katedrále při bombardování města za války. Měli s sebou v tanečním lokále i dospívající dceru, do níž jsem se hluboce zamiloval.“

Za dva dny jsem odjel k delšímu studijnímu pobytu do Londýna. Seznámil jsem se tam s manželi, Angličany, kteří jako pilot a pilotka vzlétli plně naložení bombami s dalšími 999 letouny bombardovat Kolín nad Rýnem. Vyprávěli mi o hrozném nebezpečí a strachu při překonávání protiletectvé obrany v německém vzdušném prostoru. Bomby svrhli, ale dle nařízení hlavního velení této operace mimo gotickou katedrálu. Ta měla být vědomě uchráněna. Tito váleční veteráni měli také dceru, která byla pilotkou ženské posádky velkého dopravního tryskového letounu. Taky jsem se do ní zamiloval. Byla to láska na první pohled.“

„Jak jste to dokázal? Máte přece jenom jedno srdce, pane Papoušku.“

„To je sice pravda, ale srdce má přece dvě komory. V jedné komůrce byla Němka a ve druhé Angličanka, ale zůstalo všechno jenom u platonické lásky, protože jsem se stal impotentní. Hrůza, kterou prožili jejich rodiče, mne neustále pronásledovala a tak jsem nebyl schopen naplnit milostné roztoužení mých děvčat.“

„Stal jste se obětí Hitlerova zločinu i s Vašimi holkami.“

„Ano, pane Kanárku, tak by se to dalo nazvat. – Bloudili jsme přírodou i za noci, seno nádherně vonělo, jetel voněl, zrálý klasy, v dáli trubka zavýskla si, úplněk ozařoval krásu přírody, kde se ozýval radostný koncert cvrčků, kopka sena vyzývala k milostné vášni, která se bohužel nedostavila. Bloudil jsem po boku mých děvčat jako vůl, který nevnímá jejich závratnou touhu po milostném dobrodružství.“

„Jak jste se z této nemilé pasti jenom vysvobodil, pane Papoušku?“

„Modlitbou. V kolínské katedrále jsem se modlil, aby se moje anglická platonická láska z nouze šťastně vdala, a v katedrále Svatého Pavla v Londýně jsem se modlil, aby se moje německá platonická láska z nouze šťastně vdala, tedy dvakrát z nouze, jednou z mojí a jednou z její.“

„A jak to s Vaší modlitbou dopadlo?“

„Byla vyslyšena.“

„Takže, pokud se nemýlím, pane Papoušku, pojal ten Váš Bůh všechny oběti války do své milující náruče a Vy ty Vaše dvě milenky platonické lásky do svého milujícího srdce.“

„Ano, tak by se to dalo nazvat. Pamatujte si, pane Kanárku! Zlo rozděluje – Dobro spojuje.“

„O tom nepochybují, pane Papoušku, ani v nejmenším.“

Vyprávění pana Papouška mně chvílemi připadalo přesto jako vyprávění zamilovaných pastýřů v nesmrtelném románu Don Quijote de la Mancha a tak jsem se pana Papouška zvědavě zeptal: „Netrpíte náhodou vrozenou impotencí?“

„Mohu vás ujistit, že netrpím, což jsem si mohl ověřit. Dělal jsem praktikum v jednom úřadě, kde byly samé ženy. Pokušení bylo ohromné. Po týdně jsem měl pocit, že mi na hlavě roste hřebínek a v noci ještě před rozedněním jsem ve snu kokrhal jako kohout. Všimli si toho všichni spolubydlíci tohoto činžovního domu.“

„Měl jste ty Vaše spolupracovnice pomilovat a přestal byste hned kokrhat a rušit spolubydlíci. To by Vám každopádně doporučil Sigmund Freud jako psychoterapeut.“

„To nepřipadalo v úvahu, protože duchovní hodnoty to zakazují a Bůh se na nás dívá.“

„Tak jste to měl provést v úplné tmě.“

„Jste pěkně naivní, pane Kanárku. Bůh vidí i ve tmě a i pod masku.“

„Tak jste si měl při milování pospíšet a skočit rychle do kalhot, než Vás Pámbu zahlédl.“

„Vy si to, pane Kanárku, všechno představujete jako Hurvínek válku. Den před nástupem mého praktika mne silně rozbolelo koleno, takže žádný rychlý skok do kalhot nepřipadal v úvahu. Bůh nás věrně doprovází a nám pomáhá.“

Kapiola XI

Pokoušení pana Papouška

Poslední slova pana Papouška mi naznačila, že se nedalo vyloučit, že by tlaku pohlavního pudu a příznivým okolnostem podlehl, a tak jsem se rozhodl v něm rozdmýchat chuť na velké peníze, kterou někteří lidé dokonce i v našich zeměpisných šířkách měli na jazyku.

Ze svobodného Západního Německa se pan Papoušek vrátil jako člověk, který si donesl jenom to, co si poctivou prací za dlouhá léta vydobyl. Nemohlo toho být tedy nijak mnoho. Za to by jej určitě pochválila i Babička Boženy Němcové.

Jako teoretický materialista jsem tedy zaútočil a měl jsem úspěch. Z pana Papouška se stal, i když jenom ve snu, raketový multimilionář: Palivo mu k tomu dodaly Evropské fondy. Rozhodl se otevřít dům radosti pro evropské kocoury a kočky financovaný prostředky Evropské unie.

V tomto domě radosti vládla absolutní rovnost mezi pohlavím, a tak se mohla švédská kočka radovat s italským kocourem a český kocour s francouzskou kočkou. K tomuto česko-francouzskému milostnému vztahu jej jako znalce umění motivoval francouzský středověký pěvec milostné poezie „trubadúr“. Jako majitel koček měl s tímto jedním trubadúrem osobní zkušenost. V době páření mu chodil zpívat pod okno jeden kocour, který svým zpěvem okouznil jeho milovanou Murinku natolik, že se osvobodila z jeho něžného hlazení a odpochoďovala se vztyčeným ocasem ke dveřím balkonu, odkud vyklouzla za svým ctitelem.

Milostný zpěv tohoto trubadúra by prý zlomil i to nejzatvrzelejší srdce kočičí feministky. Vzhledem k počtu evropských zemí, které odpovídají množství písmen v abecedě, je kombinace vztahů nekonečná a tím růst radosti a štěstí v Evropské unii prakticky neomezený. Projekt pana učitele byl jednomyslně přijat a s nadšením schválen. Tato radost měla podle novopečeného podnikatele stát Evropu 50 milionů českých korun v roce 2008.

Úřady požadovaly od tohoto podnikatele záruky udržitelnosti jeho projektu, to je Domu radosti pro evropské kocoury a kočky, po dobu pěti let. Pan Papoušek jim sdělil, že kocouři a kočky se v Evropě nepřestanou nikdy radovat. To byl pádný argument. Udržitelnost byla bez nejmenších pochybností na sto procent prokázána.

Darovaných padesát milionů si v malých bankovkách pro svůj projekt odvezl v dvaceti pěti kufrech střední velikosti. Pořádně se u toho zapotil. Rozhodl se tedy, že se svým jměním odjede na Havaj a přestane používat ruce a nohy. Havajská děvčata jej svlékala, koupala, oblékala a krmila, havajští hoši zase nosili po ostrově. – Najednou ale spadl ze skály do moře a zlomil si krční obratel. Shledal se okamžitě v České republice v nemocnici a měl celý ten předcházející luxus úplně zadarmo. Setřel si pot z čela a počkal, až se uklidní jeho rozbouchané srdíčko. Jeho krásný sen se změnil v noční můru.

Natáhl si kalhoty, osvěžil si obličej a vyrazil do práce se strništěm na obličej. Měl nesmírnou radost z toho, že může používat své ruce a nohy. Vtom mu mňoukla do ucha, a určitě už několikrát opakovaně po sobě, jeho milovaná kočička, čtyřbarevná krasavička Murinka. Byly dvě hodiny ráno. Pod oknem zpíval její slavný trubadúr, zpíval lahodně a kouzelně nejenom pro hudební sluch a srdce jeho kočičky, ale i pro ucho a cit člověka a to ve dvě hodiny ráno. Tyto akustické stimuly u něj vyvolaly shora uvedený sen o domu radosti pro evropské kocoury a kočky. Svoji milovanou Murinku vypustil za jejím ctitelem. Jejich odrostlé děti pak vypustil na Pražském Hradě. Na poděkování nečekal.

Zatímco u pana Papouška byl sen iniciován mňoukáním kočky do jeho levého ucha a milostným zpěvem kocoura trubadúra pod oknem, který sváděl jeho Murinku k pohlavním radovánkám, stal se multimilionářem na můj popud a reálné možnosti, i když pouze ve snu. Jeho křesťanský postoj mu to ale překazil, jeho rychlé zbohatnutí nebylo podle jeho vědomí požehnané.

Poté co mi svůj sen povyprávěl, pokračoval jsem v jeho svádění na stranu pro materiální hodnoty. Po delší době jsem od něj obdržel dopis, v němž mi osvětluje jeho podnikatelský záměr. Poukázal na to, jak lehce a rychle se dá na tomto světě v České republice stát multimilionářem šířením vzdělání. Do politiky se mu nechtělo a tak se rozhodl k podnikání v oblasti vzdělávání, jak mi sděluje v následujícím dopise. Svůj zážitek nazval příznačně. Uděluji mu tedy slovo:

Kapitola XII

Výchova pro spravedlnost a mravnost

Vážený pane Kanárku!

V českých médiích se mluvilo hodně o tom, jak mohutně a rychle někteří lidé v této zemi vydělávají, což je pro nás jako západáky naprosto nepochopitelné. Začala mne z toho svrbět levá dlaň. Věděl jsem už z vyprávění ještě z dětství, že levá bere a tak jsem se na doporučení Vaší Královný Matérie vypravil do Prahy.

Pod Hradem jsem se setkal s jedním pánem. Představil se mi jako Pepa. Měl na sobě ošumělou bundu, zdeformovaný klobouk, v pravé kapse poloprázdnou láhev červeného vína značky ‚Békadlo‘, v obličejí plnovous a sympatický úsměv. Oslovil mne jako svého starého kamaráda a navázal rozhovor. Vzhledem k jeho pokročilému věku, což prozrazoval jeho sněhově bílý plnovous, měla moudrost nezczizitelné právo v něm přebývat. Měl na mne velký výchovný vliv. Uváděl mě neustále v úžas. Není divu, neboť Praha je hlavním kulturním centrem České republiky a proto má i ty nejlepší bezdomovce. Pepa měl v sobě kulturu, kterou člověku dává Křesťanství.

Nejdříve si mne šibalsky změřil od hlavy až k patě a položil mi otázku: „Co Tě, kamaráde, vede do Prahy?“ Bez váhání jsem se přiznal: „Pocházím z venkova a chtěl bych si vyřídit povolení k podnikání, které mi může udělit pouze Praha.“ „V čem chceš, kamaráde, podnikat?“ zeptal se mne zdvořile. „Víte, pane,“ začal jsem mu svůj podnikatelský záměr objasňovat: „šíření vzdělání je v naší zemi zlatý důl. Člověk se může stát bleskurychle multimilionářem.“ „Vědomosti ale nejsou zboží, které jsi sám vyrobil. Ty jsou neprodejně. Jsou společným bohatstvím lidstva,“ pokáral mne Pepa a dodal: „Podle vůle Jana Amose Komenského má vzdělání sloužit růstu spravedlnosti ve světě a ne růstu osobního konta a majetku. Zbohatnout na šíření vzdělávání je proto nemravné.“ Žasnul jsem nad jeho moudrostí, pohlédl k Nebi a pronesl: „Tento koumák patří na Hrad.“ Pramen této ‚studnice moudrosti‘ však nevysychal. Následovalo varování: „Budeš-li množit tvým podnikáním své bankovní konto a majetek místo spravedlnosti, tak se náš učitel národů Jan Amos Komenský obrátí v Holandsku v hrobě. Vyzve Tě, abys své miliony uložil na nebeském kontě tím, že vstoupíš dobrovolně do

Armády spásy a podpoříš Charitu. Armáda spásy vaří tu nejlepší polévku na světě, která chutná každému, kdo ji dostane.“ Žasnul jsem nad jeho moudrostí podruhé, pohlédl k Nebi a prohlásil: „Tento koumák patří na Hrad.“ Pepa neúnavně pokračoval: „Vzdělání směji šířit pouze neziskové organizace. Zaplatí své zaměstnance a další výlohy a tím to končí.“ Začal jsem mu v tomto bodě oponovat. „Nezdá se Vám, pane Pepo, že šíříte něco, co tu už jednou bylo? Komunistické manýry?“ Pepa se ale nedal a trval na svém: „Když vložíš, kamaráde, své přebytečné miliony do Charity, tak můžeme celému světu říct: Podívejte se na nás, pražské bezdomovce, co máme. Máme 8 hodin denně střechu nad hlavou od Magistrátu, máme jednou denně teplou polévku od Armády spásy a kohoutí pero za kloboukem.“ Žasnul jsem nad jeho moudrostí potřetí, pohlédl k Nebi a prohlásil: „Tento koumák patří na Hrad.“

Pramen studnice moudrosti tryskal dál: „Až si vyžebřám peníze na vlak do Brna, nechám zanést Spravedlnost a Mravnost do Ústavy.“ Tohoto oznámení jsem se zalekl: Co když si Pepa nevyměnil od Sametové revoluce do dnešního dne spodní prádlo? Je to už plných dvacet let. Hrozí nebezpečí, že se při jeho příchodu celý Ústavní soud vyvrátí. Sděлил jsem mu tuto obavu diplomaticky: „Pane Pepo, zvažte! Když předložíte Ústavnímu soudu všechnu tu nespravedlnost a bídu naší planety Země, tak se stoprocentně vyvrátí.“ „Nevyvrátí, kamaráde,“ opravil mne Pepa. „Jak to?“ vyhrkl jsem zvědavě. „Protože ztratil čich pro spravedlnost.“ „Snad smysl?“ pokusil jsem se tento pramen moudrosti opravit. „Čich je přece smysl,“ poučil mne pan Pepa a měl zase pravdu. Pokračoval: „Ústavní soud podlehl nespravedlnosti tohoto světa, když rozhodl, že lidé s malým a středním důchodem budou doplácet lidem na velké důchody. 95 % obyvatel naší planety Země vytváří a financuje luxus pro zbývajících 5%.“ Žasnul jsem nad jeho moudrostí počtvrté, pohlédl k Nebi a pronesl: „Tento koumák patří na Hrad.“

Pepa vstal, vylovil z pravé kapsy láhev červeného vína, soustředěně nasadil a vydatně si utáhl. Poté si radostně dupnul a vyrazil dlouhé dyšné áááááá. Po tomto svém orgasmu pokračoval: „Víš, kamaráde, že na světě jsou dva druhy člověka?“ Chtěl jsem zazářit před tímto koumákem a tak jsem ukvapeně vyrazil: „Neandrtálec a Homo sapiens.“ Dal mi k mému údivu za pravdu: „Uhodl jsi, kamaráde. – Když těmto dvěma lidem řekneš,

že na stole je hrouda zlata a druhá je 15 metrů pod zemí, tak Neandrtálec si ji veme ze stolu, protože neví, že mu nepatří. Homo sapiens ale ví, že mu nepatří a tak začne kopat.“ „A nevěme si tu hroudu zlata ze stolu, i když se nikdo nedívá?“ zeptal jsem se pln zvědavosti. „Ne, nevěme, protože ví, že Bůh se dívá.“ „Takže si ji vykope.“ „Ne, nevykope. On ji vykope pro Neandrtálce, aby si ji vzal.“ Žasnul jsem nad jeho moudrostí popáté, pohlédl k Nebi a prohlásil: „Tento koumák patří na Hrad.“

Mluvením Pepovi vysychalo nápadně hrdlo a tak opět vylovil svou zdecimovanou láhev vína, soustředěně nasadil, vydatně si utáhl, radostně si dupnul a vyrazil své dlouhé dyšné áááááá. Poté láhev zasunul jako svou milenkou s láskou do kapsy své ošumělé bundy.

Neváhal ani vteřinu a začal mne znovu vzdělávat a zkulturňovat: „Víš, kamaráde, co tvrdili staří Římané o penězích? Nevypadáš na Neandrtálce, vypadáš jako Homo sapiens a tak to určitě víš. Ale já Ti to přesto povím. Staří Římané tvrdili, že peníze nesmrdí: Pecunia non olet. Co si o tom myslíš ty jako Homo sapiens?“ ušklíbl se přitom, jakoby chtěl pokoušet moji mravnost. V sebeobraně jsem se mu snažil vysvětlit, že peníze poctivě získané nesmrdí, ale peníze získané rychle, lehce a nemravně nesporně smrdí, alespoň Pánu Bohu, který má dokonalý smysl pro spravedlnost a tudíž i vsudy přítomný nos. „Takže vidíš, kamaráde, Římané hlásali pouze poloviční pravdu.“ Žasnul jsem nad moudrostí tohoto učitele člověka pošesté, pohlédl k Nebi a prohlásil: „Tento koumák patří na Hrad.“

Náš pramen moudrosti vytryskl tentokrát naposled, když napomenul příslušníky kmene Neandrtálců: „Člověk by měl na tomto světě žít jako Homo sapiens a ne jako Neandrtálec, aby stopa, kterou jednou po sobě zanechá, nepáchla, a pokud páchne, aby brzy vypáchla.“ Žasnul jsem nad jeho moudrostí posedmé, pohlédl k Nebi a prohlásil: „Tento koumák patří na Hrad jako poradce a ne pod Hrad jako bezdomovec.“

Zatímco tento pramen moudrosti ,kmen Neandrtálců naší planety Země‘ odsoudil, vzdal chválu všem podnikatelům, velkým i malým, kteří svou spravedlností a mravností dbají se svými zaměstnanci na to, aby chom mohli dobře žít. Svůj chvalo zpěv ukončil slavnostním zvoláním: „Budiž čest jejich památce!“ Poté se věnoval neúnavně svému vysychajícímu hrdlu. Zvložil si nejdříve jazyk a pak polkl. Na jeho radostné dupnutí jsem už nečekal. Odcházel jsem s pocitem štěstí.

Můj nemravný záměr jsem si odnášel v diplomatickém kufříku k nejbližšímu odpadovému koši. Do něj jsem vložil celý svůj podnikatelský záměr stát se šířením vzdělání za pár let tučným multimilionářem se stovkami milionů na svém zuboženém kontě, čehož bych dosáhl jako pracující učitel teprve za deset tisíc let. To bych se ale pěkně dlouho zlobil a ničil si nervy.

„Nemravnost je mazanost a mazanost je nemravnost,“ křičel za mnou Pepa. Moje odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Přišla obratem: „U mne to neplatí! Moje nemravnost a mazanost leží už v odpadovém koši. Díky Vaší moudrosti, pane Pepo, jsem překonal jedno z mých největších životních pokušení – stát se Neandrtálcem.“

Zmocnila se mne velká radost z toho, že jsem se díky kontaktu s panem Papouškem zbavil návštěv Dvorního šaška Nebeského království. Radoval jsem se ale bohužel předčasně, neboť jeho dopis mne vnesl do podvědomí pana prezidenta Klause, jak shledáme v následujícím vyprávění, které jsem nazval Záhadný souboj, i když se nabízí spíše titul: Souboj dvou Gigantů.

Kapitola XIII

Záhadný souboj

Po večerních televizních zprávách jsem usnul ve svém křesle. Pan prezident České republiky Václav Klaus se projevil svou politickou prozítečností jako nepřekonatelně moudrý sebevědomý politik. Vystřídal ho ale ve snu Dvorní šašek Nebeského království. „A jsem tady!“ zvolal před mým křeslem. Dotkl se klíče vedle mého křesla jako čaroděj kouzelné hůlky a v tom okamžiku jsme se nacházeli v Nebeském království, kde už stál Pan Prezident. Bůh Otec se na něj obrátil slovy: „Vítám Tě, Václave, v mém Království.“ „Děkuji Ti, pane Bože.“ „Stvořil jsem Tě k svému obrazu. Moc se mi to ale nepovedlo. Zatímco já mám plnovous, máš ty jenom knírka. To je ale v pořádku, protože by mě tvůj plnovous přivedl do slepé uličky. Pak by všeobecně platilo: Kdo viděl Václava, viděl i mne a kdo neviděl Václava, neviděl ani mne.“ „Děkuji Ti, pane Bože.“ „Podávám Ti ruku jako prvnímu živému pozemšťanovi, poněvadž si to plně zasloužíš.“ „Děkuji Ti, pane Bože.“ „A co ještě nevíš! V jednom superlativu jsme si naprosto rovni. Jsme totiž oba neomylní.“ „To já vím už dávno, pane Bože.“

Bůh otec zahájil výslech: „Tak jak to bylo s tím pronájmem těch švédských tryskových letounů značky Grippen? Jako vrchní velitel armády to musíš vědět. Tento obchod byl podle zjištění médií podmazán pěti miliardami českých korun. Za to bychom vybudovali krásné městečko. Co tomu říkáš, Václave?“ „Jsi ve výhodě, pane Bože, protože jsi vševědoucí. Já o tom nic nevím.“ „Měl bys to dát do pořádku, Václave, protože při každém startu těchto letounů mně zvoní v pravém uchu.“ „Tak to se Ti vůbec nedivím, pane Bože. Mě dovede vyvést z míry jediný dotěrný komár.“ „Když jsou Grippy ve vzduchu, ježí se mi strašně vousy.“

„Tak si je ostríhej a budeš mít pokoj.“ „Vedeš jedna nula, Václave. Musím vyrovnat. Po Tvém rozdělení republiky dostávají důchodci, kteří pracovali na Slovensku, pouze zkrácenou rentu. Zvoní mi z toho v levém uchu. Mlčíš k této nespravedlnosti jako...“ „Jako ryba.“ „Ano, Václave. Byl jsi rychlejší než já. Skočil jsi mi správně do řeči, ale dal sis vlastní branku. Je to jedna jedna.“

„Musím se lépe soustředit, pane Bože.“ „Já před Tebou celou dobu stojím, abys nebyl větší než já, Václave, kdybych seděl. Posad' se na můj trůn!“

„Děkuji Ti, pane Bože, ale já raději postojím, abychom si zůstali navždy rovni.“ „A je to tady. Vedeš zaslouženě dva jedna, Václave.“

„Máš štěstí, pane Bože, že máme demokracii. Za totality by se s Tebou nikdo nepáral. Jen si vzpomeň! Karel Marx s Tebou pěkně zamával a Adolf Hitler s Tebou pořádně zametl. Kam Tě smetl, Ty věčná Lásko? Odpověz mi!“ „Hned Ti odpovím, Václave. Mýlíš se, i když jsi neomylný a vedeš nadále dva jedna. Já držím všechno pevně ve svých mocných rukou. Se mnou nikdo nezamává. Mne nikdo nikam nesmete. Mně nikdo neuteče, ani Karel Marx, ani Adolf Hitler. Všichni skončí v mých rukou. Ti spravedliví v mé náruči.“ „Nevytahuj se, pane Bože, nejsi ani o centimetr vyšší než já. Neudržíš v Tvé náruči najednou ani dvě holky v Adamově kostýmu.“ „Podle sebe, soudím Tebe. – Mýlíš se, Václave, i když jsi neomylný a vedeš nadále dva jedna. Já jsem nekonečně víc, než jak mne nyní vidíš. Utrpení všech obětí i obětí války proměním v radost a pojmu je do své milující náruče. Pamatuj si to!

Tito dva andělé Tě dopraví na svých křídlech zpět na Zem.“ Tu andělé vzlétli i s panem prezidentem a nesli ho zpět na Hrad.

Sotva jsem procitl, zaslechl jsem: „A jsem tady, Martine.“ Byl to můj věrný Dvorní šašek Nebeského království. Zeptal jsem se ho zvědavě: „Jak je to možné, že pan prezident České republiky zvítězil ve slovním souboji nad Otcem tvého Nebeského Krále?“

„Nemohlo to dopadnout jinak. Pan prezident zvítězil nad všemi mozky tady u nás a stal se tak mistrem republiky, překonal i všechny politiky Evropské unie a získal tím titul mistra Evropy v neomylnosti, porazil ale ve stejné disciplíně i všechny vědce světa v oblasti globálního oteplování a tak se stal mistrem světa v neomylnosti, a nakonec překonal i Pána Boha a zasloužil se o titul Mistra Universum – samozřejmě v neomylnosti.“

Kapitola XIV

Můj souboj s panem Papouškem

V panu Papouškovi se hnulo svědomí, že málem podlehl Královně Marii a její návnadě a tak měl sen, který mi vyprávěl, když mne navštívil: „Včera v noci jsem se setkal ve snu na Velehradě před Bazilikou s panem Kardinálem, který je uložen za oltářem. Byl velmi zarmoucený, jeho sympatický úsměv zmizel v nedohlednu. Začal naříkat: ‚V zemi Svaté Anežky české se po dvaceti letech svobody Desatero Božích přikázání podobá opuštěné rozpadlé chatrči s vybitými okny. Za to jsme se ale se Svatým otcem nemodlili, za to jsme nebojovali. Česká republika a Evropa se musí vrátit zpět k tomuto Božimu zákonu.‘

Pak pohlédl k Nebi, vrátil se pohledem k Zemi, vyndal si z kapsy své lístečky a pronesl: ‚Nezabiješ, nepokradeš a tak dál, varhaník hrál: Bože, chválíme Tebe.‘ Poté si zastrčil své lístečky do kapsy a utíkal pryč směrem k Bazilice. Tak jak se vzdaloval, tak se i rychle zmenšoval, až zcela zmizel.

Probudil jsem se jako po noční můře s divoce bušícím srdcem. Spontánně mi napadlo, že tomuto rozpadu Desatera v České republice nesmím déle nečinně přihlížet a musím zvednout varovně svůj prst. – Jsem rozhodnutý tuto moji vinu napravit. Tak jak existuje Den Země, Den Stromu, tak navrhuji, aby byl zaveden Den Desatera Božích přikázání a Den Křesťanských hodnot. Jak Desatero tak i křesťanské hodnoty představují vysoce důležité prvky obsahu pozitivního řádu každé slušné společnosti. Křesťanství je kulturou člověka, kulturou jeho osobnosti. Tyto dva upomínkové dny by mohly mezi jiným alespoň trochu pomoci při překonání morální krize v České republice a některých dalších oblastech Evropské unie, ne-li světa, kde si mnozí spletli svobodu s rychlým zbohatnutím bez zásluh a život se smrtí. Práce a život jsou vysoké hodnoty. – Doufám, že i tento můj skromný návrh bude zrealizován. Doufám, že poslanci jak Evropského parlamentu, tak i národních parlamentů pro přijetí tohoto vzácného pokladu evropských národů zvednou ruce.

Toto Boží přikázání musí vstoupit do vědomí mladé generace. – Evropa potřebuje konečně vládu, která bude hájit křesťanskou tradici a náboženskou svobodu. Musíme křesťanství správně pochopit a brát ho dostatečně vážně, čímž se zbavíme bezohlednosti a morálního úpadku.“

Pokusil jsem se tuto iniciativu náruživému křesťanu panu Papouškovi jako přesvědčený a nadšený ateista a materialista vymluvit: „Nebudte naivní, pane Papoušku. To zapomeňte. Materialismus se nedá. Mnozí politici prosazují odhodlaně prodej v obchodech i v největší svátky a hřeší tím proti přikázání Den sváteční světiti budeš, což zahrnuje i neděle, soudy odstraňují kříže ze škol a veřejných budov a bruselští úředníci zakazují náboženské prvky na veřejnosti, jak tomu bylo na Slovensku se Svatým Cyrilem a Metodějem. Svět se mění. Vy máte světce a kostely, my ateisté a materialisté máme miliardáře a supermarket. – Babička od Boženy Němcové je křesťanské dílo od počátku až ke konci, komunisté ji tolerovali jako povinnou četbu, i když Babička svá vnoučata vychovávala ve víře v Boha. Jakmile toto dílo vypátrá Brusel, zakáže jej na všech školách.“

Pan Papoušek toto mé vítězné tažení proti duchovním hodnotám odrazil svými křesťanskými zbraněmi, když ze sebe chrлил: „Liberální duch se proti pozitivnímu řádu všemohoucího Boha života, svobody, pravdy a lásky bouří, lumpárnu však toleruje a podporuje.“

Povšiml jsem si, že pan Papoušek se zlobí a tak jsem se snažil jej uklidnit mým tolerantním postojem: „Pane Papoušku, v životě probíhá velká část vztahové komunikace na emocionální rovině. Vedle rozumové komponenty máme ještě dvě možnosti: můžeme se buď zlobit nebo smát. Já dávám přednost té poslední možnosti i v následujících větách: Desatero Božích přikázání vlastně vůbec nepotřebujeme. Drobný Boží lid nemá příznivé podmínky a příležitost ho použít. Králíky už nikdo nechová a slepice přestaly zanášet. Není ale ani vůbec nutné se pohoršovat nad tím, že někdo tam nahoře – nemyslím v Nebi – si veme nějaký ten milion nebo miliardu. Co je na tom? Když si veme, tak si veme. Dobře mu tak! Každý je strůjcem svého štěstí. – Už jsme si na to za dvacet let zvykli. Proč si to nechat brát? Asi by nám to i chybělo.“

„Ano, pane Kanárku, svět nezmění žádný zákaz, nýbrž pouze modlitba.“ „Nebo nejistota, že se smí krást a pohádkově nemravně bohatnout, pane Papoušku.“

„Máte také pravdu, tu vaši psychoanalytickou, pane Kanárku. Na shledanou!“ „A Vy tu Vaši křesťanskou. Na shledanou! Mějte se dobře, pane Papoušku! Dejte si nohy na stůl jako Američan a k tomu plzeňskou dvacítku.“

Došlo ihned k osvětlení mého materialistického a ateistického mozku, neboť jsem si uvědomil jako teoretický materialista určitou souvislost. V dnešní době mnohé věci získáváme a bohatneme, jiné však ztrácíme a chudneme. Je třeba je chránit a tak máme ochránce přírody, zvířat a dalších pokladů naší planety Země.

Pan Papoušek se mi jevil jako ochránce víry a křesťanských hodnot. Největší z těchto hodnot je však, jak mi jednou zjevil můj průvodce a vychovatel Dvorní šašek NK, to jest Nebeského království, láska. Pro mne jako materialistu žádná láska neexistuje, láska není nic, co se dá ohmatat. Dvorní šašek NK mi však tvrdil, že láska je nejvzácnější věčná perla. Rád bych věděl, kdo z nás dvou má pravdu, i když pravda pro materialistu mnoho neznamena.

Kapitola XV

Pouť hříšníka na Svatý Hostýn

Můj Dvorní šašek Nebeského království mne jako materialistu a ateistu vyzval ke skromnému duchovnímu činu. Jsem prý zatvrzelý hříšník, protože hřeším jako ateista proti prvnímu přikázání Desatera: V jednoho Boha věřití budeš. Pozval mne proto na pouť na Svatý Hostýn.

Nejdříve jsem se tomuto pozvání ze všech sil bránil, protože jsem to jako ateista a materialista považoval za ztrátu drahocenného času. Čas je totiž hodnota, kterou nenávratně ztrácíme. Jako ateista jsem ho neměl mnoho nazbyt na rozdíl od křesťanů, kteří mají před sebou jak věří celou nikdy nekončící věčnost a tak si mohou dovolit ztrácet čas vykonáváním dobrých skutků pro své bližní a modlitbou. Takový luxus si jako ateista a materialista nemohu dovolit. Čas nám ateistům nikdo nenahradí.

Tato pouť – Dvorní šašek Nebeského království v ní spatřoval nevyčísitelnou hodnotu – mne měla podle vůle jeho Krále nadchnout pro duchovní hodnoty a Boží království.

Započítal jsem si jako materialista ihned investiční náklady do tohoto duchovního projektu. Benzín mě vyšel na 300 korun, brali jsme s sebou i tři tělesně postižené, na něž jsem vyčlenil 500 korun a další náklady činily 300 korun. Dvorní šašek NK mi slíbil, že všechno, co vydám během pouti, mi bude připsáno na Nebeském kontě.

Vyrazili jsme tedy všichni jednoho horkého letního dne směrem k Hostýnským vrchům. Projeli jsme kolem parkoviště, zákaz vjezdu jsme nebrali vážně, poněvadž jsme k onomu svatému místu vezli k zázračnému uzdravení tři postižené, které odmítla zdravotní pojišťovna z finančních důvodů léčit.

Uprostřed lesa, na poloviční cestě mezi parkovištěm a chrámem Panny Marie Hostýnské, která zachránila Moravu před tatarským běsněním, nás zastavili dva mladí statní muži městské policie Bystrice pod Hostýnem. „Vezeme postižené,“ odůvodnil jsem náš průjezd. „Nemáte k tomu ale povolení,“ zazněla odpověď. Po kontrole papírů následovala pokuta 500 korun. Policisté byli dokonale zdvořilí, byli laskaví a milí, strčili by do kapsy i číšníka v nejlepší restauraci naší planety Země. Není divu, protože host v restauraci obdrží výborné jídlo a nápoj, ale host Svatohostýnské pouti,

který přivezl s sebou peníze na útratu, dostane vysokou pokutu od městské policie. Vytkl jsem to okamžitě Dvornímu šaškovi NK: „Jak se mohlo něco takového zvláštního stát v revíru Nebeské královny, matky tvého vznešeného Krále, Šašku?“ Šašek se pousmál.

Změnili jsme tedy směr o 180° a jeli zpět. Chtěl jsem toto místo okamžitě opustit. Najednou se mi jeden postižený, který seděl uprostřed zadního sedadla, dotkl pravého ramene: „To nebyla policie, ale přestrojení loupežníci. Nedávno přepadli lupiči přestrojení za policajty jednoho podnikatele. Byla toho plná televize.“ Tu se vmíchal do rozhovoru druhý postižený po jeho pravici: „Máš pravdu, Macku. Já mám v Bystřici pod Hostýnem strýce. V tomto městě nevládne žádná politická strana, nýbrž nezávislí, takoví političtí ochotníci. Oni by od nás nikdy nevzali 500 korun, nanejvýš stovku nebo dvě a k tomu by nás slušně poučili slovně.“ Třetí postižený dodal: „Přestaňme politizovat! To stejně nikam nevede.“

Dvorní šašek NK však naléhal, abych pokračoval v tomto dobrodružství, že mne po návratu odmění. „Moudřejší ustoupí,“ řekl jsem sám sobě a tak jsme si na parkovišti najali taxíka. Bylo nás podle mého odhadu ale pět a do auta se vejdou jenom čtyři spolucestující. Taxikář však tvrdil, že jsme jenom čtyři, prý do pěti napočítat ještě umí. Ihned jsem pochopil. Neviděl mého průvodce, to je Dvorního šaška NK, kterého jsem mohl spatřovat pouze já a nikdo jiný.

V kostele jsem byl během mše svaté nucen podvádět. Policistům, pokud měl ale skutečně pravdu postižený Macek, tak loupežníkům, jsem vysypal jako pokutu všechny stokoruny a v peněžence mi zbyla pouze jedna tisícovka. Když se objevil kostelník s košíčkem pro sbírku, tak jsem nechtěl vypadat jako Moliérův Harpagon, sevřel jsem prázdnou ruku a nad košíčkem jsem ji statečně otevřel. Vypadlo z ní jedno velké nic, které nezazvonilo ani jako darebná mince jedné koruny a tak jsem obhájil svou čest dobrého poutníka. K druhému triku jsem se donutil, když naši postižení vyslovili chuť na oběd. Sdělil jsem jim, že si Panna Maria ze srdce přeje, aby se dnes postili. Pravdou však bylo, že si to Panna Maria vůbec nepřála.

Na tomto poutním místě došlo díky městské policie Bystřice pod Hostýnem – nebo loupežníků? skutečnou pravdu neznám – u mne k opačnému

obrácení. Ze slušného materialisty se stal skrytý podvodník a lhář, podle náboženské terminologie hříšník.

Po návratu do našich končin jsme s Dvorním šaškem NK odevzdali postížené do správných rukou a odjeli domů. Začal jsem se rouhat mému průvodci Dvornímu šašku NK, že jeho Král je slaboch, že jsme všechno prohráli proti světské moci. Jako materialista a ateista jsem při mém rouhání v sobě pociťoval velkou zlomyslnost a sílu zlé vůle. Cítil jsem za sebou podporu mé Královny Matérie a jejího Karla, který moudře prohlásil, že náboženství je opium lidstva. Ještě, že jsem ateista. Ta vysoká pokuta na tomto svatém místě by mne vyléčila od Karlova opia.

DŠNK, to je Dvorní šašek Nebeského království, se však nevzdal, nařídil mi, abych si sedl do křesla a začal mne ovládat: „Duchovní svět nikdy neprohrává, je všemohoucí. Máme vstupenku do divadla, která nás stála 500 korun. Za tyto peníze se podíváme na předvedení divadelních ochotníků Nebeského království.“

DŠNK lusknul prstem a před námi se rozevřelo divadelní jeviště. Policisté změnili svou uniformu v loupežnickou kazajku a čepici za klobouk. Vstoupili s dvěma napěchovanými pytlíky do doupěte svých členů. Na stůl vysypali svůj úlovek. Byly to dvě zdatné hromádky papírových bankovek. Náčelník se ujal slova: „Vážení a milí přátelé, loupežníci. Dnes se nám podařilo oloupit v lese celou řadu hloupých poutníků. Chytili jsme je do pasti. Za tento lup si zakoupíme kostýmy a zahrajeme si ‚Sen noci svatojánské‘ od Shakespeara, scénu Londýnských řemeslníků.“

DŠNK lusknul prstem podruhé a herci ochotníci NK se změnili v osly a voly. U této scény jsem se zamiloval do zvířat. Šašek lusknul prstem potřetí a před našimi zraky se rozvinula scéna jedné masopustní hry. „Pro pána krále, co to ten dobytek dělá,“ vykřikl jsem zděšeně, aniž bych si uvědomil, že se ochotníci NK změnili na římské vojáky. „Vždyť přibíjí na kříž tvého Krále, Šašku.“ Najednou jsem spatřil na jevišti DŠNK, který jako režisér zakřičel: „Jen si ho klidně zabijte. On vás, vy holomci mizerní, stejně převez. Za tři dny vstane z mrtvých.“

Tu stáli herci ochotníci Nebeského království na jevišti v civilu a zpívali:

*Tluče bubeníček, tluče na buben,
a svolává hochy, hoši pojdte ven.
Zahrajem si na vojáky,
máme pušky i bodáky.
Hola, hola, hej,
nikdo nemeškej.*

Pohlédl jsem stranou k oknu. Na okenní tabuli se napínala moje čtyřbarevná Murinka a klepala předními packami na okno. Začal jsem si zpívat a vpustil ji dovnitř:

*Tluče bubeníček, tluče na buben,
a svolává hochy, hoši pojdte ven.
Zahrajem si na vojáky,
máme pušky i bodáky.
Hola, hola, hej,
nikdo nemeškej.*

„Snad nestojí celý tento náš pozemský život za kočku, Šašku?“ „Pokud se osvědčíme, tak určitě ne,“ odpověděl mi tento můj tajemný průvodce a pak mne poučil: „Takže tak to vypadá všude na světě, kde schází živá víra a duchovní křesťanské hodnoty a kde převzaly vládu peníze – dominují ve vědomí člověka.“ Poté zmizel.

Kapitola XVI

Podělaný nosný pilíř

Sotva zmizel Dvorní šašek NK, dostavil se pan Papoušek a informoval mne o tom, že mu politici, v čele s ministrem financí panem Kalouskem, snížili jeho čistý plat o 2070 korun měsíčně, čehož si nekonečně váží, protože se může s ministrem financí těšit z dobrého ratingu, to jest dobrého hodnocení české koruny.

Pan Papoušek už pomýšlel na založení ligy radosti, kterou měli tvořit pracující důchodci, takzvaní praduchové, jednalo se o 145 000 duší. Pan Papoušek je totiž také pracující důchodce neboli praduch a pobírá jako cizí státní občan pouze důchodové kapesné – mnoho toho v republice neodpracoval – a tak z tohoto důchodu zaplatí tak tak elektřinu. Je prakticky nucen zatím pracovat, než dostane další důchodové kapesné ze zahraničí, a tak se může z celého srdce radovat z toho, že se může na rozdíl od všech zbývajících občanů aktivně zapojit do slavné rozpočtové zodpovědnosti vlády.

Pan Papoušek tedy zamířil do hospody, aby praduchům oznámil tuto radostnou zvěst. Hned ve dveřích je seznámil s jejich finanční podporou pro roztomile podivuhodný nápad aktuální vlády, přičemž upadl do křesťansko poetického vytržení, když zvolal: „Radujte se, jásejte a plesejte, všichni praduchové, neboť vás postihla před vánocemi a Ježíškem velká milost a velké povýšení: Stali jste se jako jediní vyvolení nosným pilířem rozpočtové zodpovědnosti české vlády. Budiš velebena velkorysost a štědrost těchto skvělých politiků. Jsou to vyvolení lidského pokolení.“ Jakmile toto podnapilí praduchové zaslechli, vynesli pana Papouška doslova v zubech a to ne ve falešných. Byli to zdatní chlapíci, kteří nepotřebovali sprej proti srdečnímu astmatu a plné kapsy kapesníků proti chronické rýmě.

Pan Papoušek tedy zamířil do jednoho vlčnovského vinného sklípku. Setkal se tam jako praduch s jedním bývalým králem vlčnovské tradice Jízdy králů, jak se brzy ukázalo rovněž s praduchem. Jako exkrál a právník z povolání myslel tento exkrál nadále historicky. Poslanci České republiky prý odhlasovali zavedení feudalismu do naší kouzelné demokracie. Sobě radostně přidali a pracujícím důchodcům neboli praduchům současně žalostně ubrali. Tímto obratným hmatem zábavného kouzelníka prý po-

rušili princip rovnosti, rozdělili společnost na vrchnost a poddané, což by na Západě, kde vládne politická dospělost a kultura, nikomu ani ve snu nenapadlo. Pan Papoušek namítal, že praduchové si odpracují po snížení jejich čistého platu v průměru jenom několik dnů v měsíci zdarma. Exkrál to ale nechtěl uznat, protože zdarma se pracovalo již za dob feudalismu, kde byli poddaní mimo roboty na polích nuceni pracovat zdarma na stavbě silnic a budov.

Poddanství prý ale zrušila i pro Čechy a Moravu už dávno Marie Terezie, na Ferdinanda I. by si čeští poslanci nevzpomněli. Je proto třeba jednat. Všichni exkrálové musí vklouznout do rytířského brnění a příslušný dekret její Výsosti Marie Terezie doručit parlamentu České republiky.

V tomto záměru pan Papoušek jako matematik spatřil velký problém. Poslanci a zákonodárci, namítl svému partneru praduchu panu Královi, obdarovali ty nejslabší a povýšili ty nejmenší ve společnosti, což odpovídá nejnižšímu neboli třetímu stupni odvahy. Proto hrozí nebezpečí, že všichni tito zákonodárci uprchnou, když spatří zbrojnoše Marie Terezie. „To si samozřejmě nepřejeme, je proto třeba jejich útěk zpomalit,“ poučil ho jeho kolega praduch a pokračoval: „Toto je možné na druhém stupni odvahy. Po půl litru slivovice by určitě neutíkali, jenom se vypotáceli.“ „Na tomto druhém stupni odvahy jsme bohužel stále ještě příliš vzdálení od cíle,“ poznamenal pan Papoušek odhodlaně. „Nedá se nic dělat. Je nepochybně třeba tyto zákonodárce zadržet v parlamentu,“ podotkl exkrál praduch jako právník a dodal: „To je možné na nejvyšším neboli prvním stupni odvahy. Po litru metylu na hlavu určitě zůstanou.“

Tuto možnost pan Papoušek bez váhání zamítl: „Tímto jsme se ale dostali do slepé uličky, neboť po litru metylu by nemohli odhlasovat zrušení, jak jste se zmínil, nevolnictví, a povýšení praduchů na nosný pilíř rozpočtové zodpovědnosti, protože by nezvedli ani prst, natožpak celou ruku.“

Po druhém deci dokonale kyselého vína vstoupily těmto praduchům do očí slzy ctnosti. Najednou si uvědomili, že jsou dobráci od kosti a že by nikomu na světě nedali k metylu ani čichnout, natož pak si pořádně utáhnout a to i přes skutečnost, že policie má tuto dávku odvahy prvního stupně v jednom milionu litrů na skladě.

Praduch exkrál byl velmi zběhlý ve folkloru. Přišel s nápadem: „Můžeme tedy požádat Bolka Polívku o pomoc. Jeho zbrojnoši Valašského království, k nimž se přidá i Jarmila Šuláková a Jožka Černý, přivedou pomocí půl litru kvalitní Jelínkovy Slivovice na hlavu všechny poslance do druhého stupně odvahy, aby mohli odhlasovat zrušení zákona, který zranil demokracii tím, že zavedl do ní feudalismus. Ruku mohou při hlasování zvednout ve všech polohách: vestoje, vsedě i vleže, aniž by se přitom dali do zpěvu. To za ně učiní Jarmila Šuláková a Jožka Černý.“

Po tomto setkání vyklopýtal pan Papoušek z vlčnovského vinného sklípku. Uvědomil si, že ho pálí záha. Po nějaké době spadl do postele. Najednou spatřil před sebou ve snu pana ministra Kalouska. Byl slavnostně oděný, měl na sobě tmavý smoking, motýlka paví očko, na manžetách košile nádherné knoflíky v bílém zlatě se smaragdy, obrovský diamantový prsten a vavřínový věnec, v němž se třpytil krásný rubín. V ruce držel taktovku z ryzího zlata, zdobenou diamanty, smaragdy, rubíny a safíry.

Pan premiér Nečas prošel kolem pana Papouška a kolem praducha Krále s vypnutým hrudníkem. Pan Papoušek se udiveně pana premiéra zeptal, proč tak chodí. On odpověděl, že tak chodí proto, aby si jako slušný člověk neskřivil v politice páteř, jak se to všeobecně děje.

Pan dirigent Kalousek předstoupil před parlament se svou taktovkou v pravé ruce, kterou zvedl jako slavný dirigent, načež zvedli ruku i všichni poslanci, vtom pan Papoušek se svým kolegou praduchem radostně zajásal, pak ale šéfdirigent české vlády svoji taktovku sklopil, načež poslanci si přiložili palec pravé ruky, kterou před tím zvedli, k nosu a pohybovali hbitě prsty ukazující rouhavě dlouhý nos. Pan šéfdirigent české vlády Miroslav Kalousek si setřel z čela pot, přejel si levou rukou přes účes a usedl spokojeně na své místo.

Představení pokračovalo. A ihned zde byl náhradník Sarka Farka Loupežník. Dotáhl tři plátěné napěchované pytle s rolemi popsaného toaletního papíru, na němž byli prezentováni v jednom pytli důchodci, ve druhém prodlévala Slušnost a ve třetím se ukrývala Spravedlnost. Sarka Farka Loupežník příslušné role toaletního papíru házel poslancům, kteří je dychtivě lapali. Největší zájem byl o Slušnost, důchodci a Spravedlnost obsadili druhé místo. Pan šéfdirigent české vlády ulovil všechny tři role. Někdo by

mohl namítnout, že Václav Klaus odešel jako hlava státu s prázdnou. Neodešel. Taky si něco chňapl. Nevíme však, co to bylo, zda Slušnost, Spravedlnost a nebo důchodci. Panu Papouškovi to v jeho snu uniklo a tak se to už nikdy nedovíme. Zůstane to navěky utajeno.

Průvodce pana Papouška praduch Král se na něj obrátil s otázkou: „Proč dotáhl Loupežník Sarka Farka do parlamentu zrovna role s toaletním papírem?“ Pan Papoušek mu to ihned začal vysvětlovat: „Plnou vinu na tom nese bývalý pan Premiér Miloš Zeman, který proměnil jako kouzelník poslance v posrance. Loupežník Sarka Farka mu uvěřil.“ „Jasnovidec Miloš Zeman,“ pokračoval pan Papoušek, „poukázal na nebezpečí, v němž se politik a poslanec jako zákonodárce nachází.“

Vtom se objevil v parlamentě samotný pan Miloš Zeman a začal ihned klidně a rozvážně promlouvat k poslancům: „Chtěl bych pouze upřímně poukázat na to, jak blízko má poslanec k posranci, stačí jenom trochu klopýtnout nebo uklouznout a tato slavná metamorfóza je na denním světle. Hlávky l a r mají totiž stejné místo výslovnosti neboli artikulace, takže si musí poslanci jako zákonodárci dávat pozor, aby se z nich nestali posranci.“

Mistr světa a universa v neomylnosti pan Václav Klaus si náhle stoupl před Jasnovidce pana Zemana a tak vzplál mezi neomylným Václavem a Jasnovidcem Milošem urputný souboj. Slova se ujímá neomylný Václav: „Stojím před Vámi, vážení poslanci, jako neomylný Václav. Chci Vám dokázat, že kouzelný Miloš nemá pravdu, ale že ji má neomylný Václav, poněvadž poslanec se mění v posrance pouze v prvním pádě a tak jeho posranec stojí na vratkých nohou jakož i samotný poslanec.“

Výřečný a kouzelný Jasnovidec Miloš opět klidným hlasem zvolna promlouvá: „I mistr tesař se sekne, praví jedno moudré přísloví. Mistr republiky, Evropy, světa a universa v neomylnosti ztrácí jako neomylný Václav v tomto případě všechny tituly, poněvadž posranec zůstává, jak nás učí gramatika českého jazyka, při skloňování posrancem ve všech pádech, ať skloňujeme od prvního pádu do sedmého a nebo od sedmého do prvního. Neohneme ho při skloňování v žádném pádě do poslance, dokonce ani v pátém pádě, jímž voláme: Posranče. Tento kritický bod se nachází, abych svému neomylnému protějšku vysvětlil, v kmenu slova neboli v jádru

věci. Doporučuji tedy jako Jasnovidce a kouzelný Miloš mému protějšku neomylnému Václavu a celému parlamentu, aby se přesvědčil o tom, že mám pravdu tím, že si odsklouňuje posrance ve všech pádech. A pokud se z vašich učených politických hlav už gramatika vypařila, tak já vás povedu. Doplnujte mne: první pád kdo co: Všichni! Posranec – druhý pád koho čeho: **Poslance** – třetí pád ke komu čemu: k **Poslanci** a neb k **Poslancovi** – čtvrtý pád vidím koho co: **Poslance** – pátým pádem voláme: **Poslanče!** – šestý pád o kom o čem: o **Poslancovi** a neb **Poslanci** – sedmý pád s kým čím: s **Poslancem**. V množném čísle si to skloňujte až za mémi zády, když odsud vytáhnu paty. Můžete už začít. Napovím Vám velmi jednoduchým a srozumitelným způsobem: Loučím se s Vámi, Vážení **Poslanci!**“ – Zatímco pan prezident Klaus odcházel z parlamentu, sdělil vítězně bývalému panu premiéru Zemanovi : **A přece ho ohneme!** Pan Zeman však tento útok v duchu humoru s úsměvem odrazil: **A přece ho neohneme!**

Tu vstoupil do Parlamentu svatý Václav jako vévoda České země v rytířském brnění za doprovodu Bolka Polívky jako Klauna Politického království v České republice. Svatý Václav ihned promluvil k poslancům: „Synové mé krásné České země, přináším Vám poselství Nebeské vlády. Bůh s Vaším jednáním nesouhlasí. Znásilnili jste Slušnost a Spravedlnost, pracujícím důchodcům jste ubrali, sobě ale současně přidali. Zhanobili jste jednu z nejvzácnějších věčných perel Božího pokladu – Spravedlnost. Proto Vám bude z Vašich rukou odebrána moc.“

Samozřejmě, že Bolek Polívka jako Klaun Politického království na pevné Zemi nesměl mlčet. Ihned oslovil všechny přítomné zvolené zástupce lidu českého, moravského a slezského a všech národnostních menšin: „Sakra, chlapi, vemte kurva už konečně rozum do hrsti. Považujete české důchodce za debily, nebo kurva co? Oni hlídají, dělají, makají a vy tady kurva chrníte. Sobě ale přidáte a důchodcům kurva zeberete. Tento hmat by nezvládli kurva ani ruky všechkých klaunů v cirkuse na celém světě. To sa chlapi kurva nedělá. Vemte už konečně zdravý selský rozum kurva do hrsti. Říkám Vám to jako Klaun Politického království na Zemi a pravá ruka Svatého Václava, vévody České země.“

Svatý Václav svého Bolka ale ihned pokáral: „Chovej se slušně, Bolku!“ Bolek ale tuto výtku nepřijal: „Kde nevládne slušnost, tam se nedá chovat

slušně. Nejsme v Božím království, ale v českém parlamentu. Chápeš to, Václave?“ „Máš pravdu, Bolku. Rychle odsud pryč! – Moment! Abych nezapomněl, Bolku. Kolik těch hříšnic bylo?“ „Bylo jich sedum.“ „Tos mohl klidně sedmkrát zakukat, a už jsme mohli odsud být dávno pryč.“ „Po bitvě je každý generál, Václave.“ – Pan Papoušek slyšel na svých cestách po republice českého člověka tolik nadávat na politiku, až se od toho nakazil v jeho snech dokonce i samotný sv. Václav jako vévoda České země.

Po útěku Svatého Václava a jeho pravé ruky Klauna Bolka z parlamentu, se pan Papoušek probudil s divoce bušícím srdcem. „Noční můra je symbolem porušení důvěry,“ pomyslel si a pak zapřemýšlel: „Lidstvo se dostává opakovaně na scesti. Za dob ‚Dona Quijota de la Mancha‘ propadlo Španělsko falešným ideálům, za dob ‚Dobrého vojáka Švejka‘ se Evropa zmítala v nacionalismu a válce, za dob Adolfa Hitlera vzdychala a sténala v nesmírném drtivém utrpení pod krutým žezlem nacistického teroru a Zla. – V čem se ale utápí svobodná Česká republika za dob ‚Dvorního šaška Nebeského království‘? Kdo jí podá záchrannou vestu? Bude to Bůh? Bude to Svatý Václav a nebo to budou všichni svatí Chocholáci a Boubelatí, kteří zasednou znovu v parlamentu a převezmou žezlo vlády v České zemi?“

Najednou se před panem Papouškem zjevil Ježíš a promlouval k němu: „Viděl jsem tě, Vojtěchu, jak jsi vraštil čelo, když Svatý Václav káral poslance, po jehož boku stál klaun Bolek.“ „Máš pravdu Ježíši. Nelíbilo se mi, že Nebeská vláda tak jedná s poslanci Občanských demokratů a TOP 09. Já znám vedle vynikajících Křesťanských demokratů bezvadné politiky ODS v krajích a obcích, některé dokonce osobně.“ „Máš pravdu, Nebeská vláda si jich také vysoce váží, protože slouží občanům. Parlament ale propadl i s vládou penězům, prohřešil se proti principu pozitivního vztahu jako Božího zákona: **Nedělej nikomu to, co nechceš, aby udělal on tobě.** Samozřejmě, že poslanci a členové vlády nechtějí, aby jim byl snížen plat, ale oni snížili plat pracujícím důchodcům a sobě přidali. Jedná se zde o klasické bezpráví. Dále se dopustili nepěkného zranění pozitivního vztahu, tedy Božího zákona tím, že ukrátili dávky postiženým, které jim pomáhaly snášet jejich těžké utrpení. Zde platí: **Co jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste učinili.**“ „Ale, ale, co to slyším, pane Bože,

to přece platí jenom v dobrém, nemýlím-li se.“ „Máš pravdu, Vojtěchu, platí to v první řadě v dobrém, ale také ve zlém.“ „Pokud všemu správně rozumím, pane Ježíši, tak vláda a parlament poškodily i politiky v krajích a obcích.“ „Bohužel máš pravdu, Vojtěchu. Na prvním místě musí v politickém rozhodování stát vždy člověk, peníze až za ním. Jinak si politici spálí prsty na ohni svých voličů.“

Nebeská vláda má své požadavky, které jsou srozumitelné i pro ateisty, i oni propadli prvotnímu hříchu a dovedou rozeznat mezi Dobrem a Zlem a nad Zlem se proto pohoršují společně s věřícími křesťany, i když se s nimi nemodlí. - Když někdo okrade důchodce, nebo ublíží postiženému, tak se nad tím všichni pohoršují. Jak je tomu ale, když se podobného činu dopustí politik pomocí loupežného zákona, kde schází přímá identifikace pozorovatele pouze s jednou obětí? Škoda je v takovém případě anonymní a tak obrovská, že celé pohoršení bývá složeno na bedra Nebeské vlády. Politici, Vojtěchu, přichází a odchází. Proto vyslovuji varování Nebeské vlády všem politikům světa: Každý politik musí od příchodu až do odchodu dbát toho, aby stopa, kterou po sobě zanechá, nepáchla, neboť každá stopa, která páchne, zviditelňuje nesmírné škody a mnohatisícová až mnohamilionová zranění způsobené člověku hrubým zneužitím svobody a moci. Nebeská vláda uznává pouze státní moc, která činí Dobro, tedy moc Lásky a nikdy nebude souhlasit s mocí Nelásky, bude ji vždy trestat, i když ne obratem: Boží mlýny melou pomalu, ale jistě!“ - Poté se Ježíš začal vzdalovat, až zcela zmizel.

Pan Papoušek upadl opět do snění: Najednou stál před sochou sv. Václava na jeho náměstí. Tato socha náhle ožila a začala mluvit: „Vítám Tě, Vojtěchu.“ Zdálo se, že o něm všechno ví a že jej zná lépe než on sám. Strčil nos dokonce do jeho životopisu: „Já Tě jako Vévoda České země potřebuji. Odešel jsi po přepadení mé České země jako nepotřebný branec do Západního Německa, kde jsi sbíral dary Ducha Svatého na gymnáziu a univerzitě jako student matematiky, informatiky a americké literatury ve Spojených státech, takže víš, co je to život a spravedlnost.“ Jeho slov se pan Papoušek ukvapeně zalekl: „Do ničeho mne netahej, Václave. Já mám jenom třetí stupeň odvahy, protože nepiji ani alkohol ani metyl.“

Dnes to byla výjimka. Pil jsem z radosti, ke které mne povzbudila štědrost vlády Tvé krásné České země. Jsem jeden z ocelových prutů armatury nosného pilíře rozpočtové zodpovědnosti.“ „Na to se vykašli, Vojtěchu,“ odpověděl mu svatý Václav jako správný Čech a poučil ho: „my potřebujeme v naší České zemi nosné pilíře slušnosti a spravedlnosti.“ „Jak myslíš, Václave. Doufám, že se Ti to splní a nepřestaneš se se svým českým národem modlit a nebudeš s ním už jenom nadávat,“ bránil se pan Papoušek a dodal: „přesto bych nerad dopadl jako Ty a můj jmenovec. Už tam jednoho Svatého Vojtěcha mučedníka máte, a to snad stačí, nebo?“

Svatý Václav mu neodpověděl a pokračoval: „Obrátíš se na Ústavní soud. Já sešlu tomuto vysoce váženému strážci zákona mé České země Duchu Svatého.“ „Zasmáli se zbrojnoši! A co když Ústavní soud tohoto Nebeského hosta a rádce nepřijme?“ „Tak se obrátíš na některou Evropskou instituci.“ „Třeba na Evropský soudní dvůr?“ „Třeba.“ „Nevím, Václave, zda mi dobře radíš. Ty jsi přece jenom trosečník. Tvůj jmenovec na Hradě je jiný borec, ten zavedení feudalismu do naší kouzelné demokracie uzákonil svým podpisem.“ Svatý Václav mu skočil do řeči: „Přišel přitom ale o titul mistra republiky v neomylnosti.“

Pan Papoušek raději přestal komunikovat se Svatým Václavem, aby neodňal svému jmenovci na Hradě Václavu III. všechny získané tituly mistra v neomylnosti. Byla by to velká ztráta pro celý svět.

Pan Papoušek mi svěřil jedno velké tajemství: „Jak už dobře víte, pane Kanárku, žiji v České republice už rok jako praduch. Svěřil jsem se o tom ve vlaku z Brna do Prahy jedné paní, která měla jako zkušená esoterička ihned v celé věci naprosto jasno. Pokládala mne jako praducha za prapůvod českého národa, za jedenatřicátou reinkarnaci otce praotce Čecha. – Pravda je vzácná perla, kterou musíme často hledat na vlastní pěst. Já se pokládám jako praduch za pracujícího důchodce s občasnými bolestmi posledního zubu moudrosti, pokládám se za katolíka prvotní inkarnace, kterou jednou překonám trvalým odchodem na Věčnost. Zatím se ale těším podle vůle pana ministra financí Kalouska z dobrého ratingu české koruny. Mám na tuto radost nárok. Stojí mne dva týdny dovolené na Krétě a vychutnávání řeckého vína, které opěvuje, jak sám víte, pane Kanárku, jeden německý šlágr.“

„Ta Vaše radost z dobrého ratingu české koruny je Vám ale na hovno, pane Papoušku, když pojedete na dovolenou stejně do prdele.“ „Už se na to těším. Ještě jsem tam nikdy nebyl,“ odpověděl pan Papoušek v duchu humoru a odebral se domů.

Kapitola XVII

Pokus pana Papouška změnit svět

Svatý Václav se znovu ve snu zjevil Panu Papouškovi a nařídil mu, že musí změnit nejenom jeho Českou zemi, ale i celý svět. Pan Papoušek je geniálním matematikem, řeší každý problém přes rovnice, které si sestaví, dokonce i impotenci řešil matematicky přes potenci. Je mimoto také počítačový Einstein, vytvářel nejlepší a nejnáročnější počítačové programy pro německé koncerty prakticky v polospánku.

Podařilo se mu v programu najít řešení, aby počítač rozeznal smysl jako člověk a tím překonal svoji nekonečnou omezenost v této oblasti. Jeho program byl tak geniální, že dokázal vnímat plně estetiku a posoudit etiku. Dovedl řešit bleskurychle všechny problémy ne jenom logicky, ale i smysluplně, překonal i Čapkovy roboty, protože v sobě skrýval nekonečnou moudrost, byl totiž napojený na vědomosti a všechny informační zdroje naší planety Země a tak dokázal mluvit i několika jazyky, vyznamenal se v každém rozhovoru jako brilantní řečník. Smysl pro spravedlnost byl jeho koníčkem. Úkolem tohoto počítače bylo změnit náš svět, v němž vládou nespravedlivě především peníze a ovládají člověka v jeho jednání.

Založil tedy internetový hřbitov, který měl sloužit očištění naší planety Země. Neuznával materialisty z velmi primitivního důvodu, protože prý jednou přijdou i o vlastní kosti. Proto všechny materialisty uložil hned na přední části svého místa posledního odpočinku. Mne sem jako teoretického materialistu vtáhl za uši, to jsem měl ale ještě štěstí, protože všechny ostatní materialisty táhl jako znalec anatomie za různé části těla, jednu reketovou multimilionářku dokonce za nohy i za ruce i za to peklo horůce, tak to alespoň stálo na jejím pomníku.

Na druhé straně postavil památník slávy všem poctivým starostům, politikům a podnikatelům, kteří nesledují své osobní zájmy, neotročí jim, nýbrž usilují svou prací o spravedlnost a dobro svých spoluobčanů, což pan Papoušek pokládal za nepomíjivé hodnoty neb věčné perly Nebeského království.

Na jeho hřbitově skončili i všichni ateisté do jednoho, samozřejmě i se mnou z velmi jednoduchého důvodu: Počítačový program uznával plně Boha a tím logicky odmítal ateisty a tak očistil Zemi i od ateismu.

Zbývalo ještě se vypořádat s „nemravností“ politiky. Počítač na rozdíl od svého tvůrce pana Papouška uvedené povýšení praduchů, to je pracujících důchodců, na nosný pilíř rozpočtové zodpovědnosti ministrem financí Mirkem Kalouskem a parlamentem premiéra Péti Nečase otcovsky pokáral. – Křestní jména nám napovídají, že počítač pohlížel na oba politiky jako na své syny Mirka a Péťu. – Počítač tvrdil, že při zabavení nemalé finanční částky praduchům – „loupežné přepadení praduchů“ neprošlo cenzurou nárůživého demokrata pana Papouška – a současném doplnění vlastní kapsy politiků došlo nejenom ke zranění spravedlnosti, nýbrž i ke ztrátě slušnosti a tak začal ze sebe jako klasický sangvinik chrlit: Praduchové jsou velkým přínosem pro státní rozpočet, protože si plně platí důchodové pojištění, přičemž se jejich důchod zvyšuje s ročním zpožděním pouze o 0,4%, což u pana Papouška činí měsíčně polovinu láhve plzeňské dvanáctky proti ledvinovým kamenům, – praduchové si přitom plně hradí zdravotní pojištění a nemarodí, nemusí za ně platit stát, dále platí daně a v případě ztráty zaměstnání nedostanou jako důchodci ani haléř nezaměstnanecské podpory. Počítač doslova praví: ne že jenom jsou znevýhodněni, nýbrž že i podporují snižování státního deficitu, snížení jejich platu je dle ústavy opakované nepřípustné znevýhodnění. Důchod si plně zasloužili a proto mají právo na plnou odměnu své práce jako každý jiný pracující občan této země. Zatímco politici podřimují nebo spí, praduchové pracují, nebo hlídají. Politici mají při své politické činnosti velké boční příjmy, jejich pozice je vysoce zvýhodňuje. Není tedy pochyb o tom, že se jedná o feudalismus.

Celý tento přehmat a ztráta slušnosti vedlo k tomu, že počítač prohlásil celou vládu s ministrem financí Mirkem Kalouskem i s parlamentem Péti Nečase za morální trpaslíky a uložil je na svém Internetovém hřbitově: Péťa ležel vedle Mirka, Mirek vedle Péti, u jejich nohou ležel Věna. Počítač k nim přiložil i Sněhurku, aby si všichni tři zamlsal. Mirek ale nemlsal a Věna se nepřiznal. – Jejich parlament si ulehl společně v masovém hrobě, aby se podle úsudku počítače mohli poslanci navzájem zahřívát, protože se jednalo pouze o virtuální hřbitov, kde se nedá zahřát koňakem ze slunečné jižní Francie, ani slivovicí z jižních straní Žitkovských Bohyní. Osobně přál počítač všem politikům pevné zdraví a dlouhý život. Všichni byli pohřbeni důstojně podle katolické zvyklosti a obdrželi k tomu všemu i Poslední po-

mazání, Mirek s Pétou dokonce dvakrát. Věna byl uložen k odpočinku bez jmenované svátosti.

Počítač pana Papouška dospěl k závěru, že politici se dopustili osudové chyby, praduchy povýšili na ramenaté obry a sebe pokorně ponížili na trpaslíky tím, že vytáhli přes 2000 korun měsíčně z kapsy praduchům a přes 6000 korun měsíčně si vložili do vlastní kapsy. Tito trpaslíci prý sedí na ramenech generace důchodců, jež vybojovali svobodu, vytvořili materiální a duševní bohatství společnosti a stali se objektem závisti.

Pan Papoušek nemohl souhlasit s tím, že příslušní čeští politici jsou trpaslíci neznalí základů slušnosti a elementární spravedlnosti, jeho počítač však trval tvrdošijně na svém, že jsou to morální trpaslíci odvolávaje se přitom na svobodu slova jako nezcizitelného lidského práva. Pan Papoušek dupnul na jeho neposlušný počítač a křikl na něj: „Lidová moudrost nepropadla svobodě slova, jak nám praví přísloví: „Mluvití stříbro, mlčetí zlato.“ Počítač však odsekl: „To platilo za totality. V demokracii je mlčení nepřipustné,“ poučil pana Papouška jeho troufalý tvor a poslal ho dokonce jako správný Čech do prdele. – „To snad nemyslíš vážně, Martine. Opravdu ho poslal tam, jak jsi řekl?“ „Opravdu, Patriku. Pan Papoušek si to ale zavinil sám s tím jeho podělaným nosným pilířem, který v počítači, jehož koníčkem byla spravedlnost, vyprovokoval silný odpor. Počítač nabyl přesvědčení, že žádný křesťan se nesmí stát ocelovým prutem armatury nosného pilíře nespravedlnosti a neslušnosti všeho druhu, a tak pana Papouška ještě někam poslal.“ „To nemyslíš vážně, Martine! Podle zjištění etnologů je místo, kam ho poslal, konečná. Nepřepočítal se náhodou jeho počítač?“ „Nepřepočítal.“ „Kam ho tedy ještě poslal? Můžeš mi to prozradit.“ „Hádej!“ „Poslal ho tedy do pi?“ „Ne, do pi ho neposlal. Dopadl daleko hůř. Poslal ho přímo k Čertu.“ „Počítač musel být na pana Papouška šileně našťvaný.“ „To ano, Patriku. Pokládal ho za zbloudilého křesťana, za sůl bez chuti, a tak ho poslal k Čertu. Je to teď jasné?“ „Naprosto. Přesto musím podotknout, Martine, že počítač v tomto bodě hrubě selhal, nebyl jako technický superinteligentní výtvar schopen pochopit Boha. Křesťané požívají u svého Boha přece odpuštění, pokud činí pokání. Kam bychom došli, kdyby Bůh poslal každou zbloudilou duši k Čertu? On tak nejedná. Marnotratného syna s radostí přijímá a každou zbloudilou ovečku hledá, až ji nalezne a pak odnáší na ramenech do bezpečí ke svému stádu. Ne-

přenechá ji smrti.“ „Máš pravdu, Patriku. Je to zvláštní tajemství, které se dotýká i mého vlastního osudu.“

K tomu ještě začal tento počítačový zmetek vyhrožovat, že pokud politici neobnoví v naší kouzelné demokracii slušnost a nezískají vážnost a důstojnost, tak je pošle všechny do Prahy. Pan Papoušek se ale pousmál a namítl: oni tam už jsou a pro ty zbývající platí: do Prahy je cesta dlouhá, sázená je stromkama. Jeho počítačový netvor se ale rozzlobením rozkašlal, dvakrát v něm hrklo a zmlknul, protože vypadl elektrický proud, a tak byl sám tam, kam chtěl poslat všechny nepřizpůsobivé politiky – v pracovní neschopnosti.

Jak je na první pohled vidět, měl počítač pana Papouška i záporné emoce, dokázal jako člověk kritizovat, hrubě urážet a sprostě nadávat, a to i na politiky jako nějaký naštvaný chlap v hospodě u piva. V dnešní době by informanti estébáci odcházeli z hospody s plnou náručí, ovšem s plnou náručí plev. Tomu se říká svoboda slova a demokracie, ventilace záporných emocí. Svoboda je vzácný poklad, nejvzácnější perla, kterou nesmíme už nikdy ztratit.

U počítače se však jednalo nesporně až o neurotické tažení proti nespravedlnosti a neslušnosti na emocionální rovině, jak tomu bývá mezi řadovými občany, protože spravedlnost a slušnost byly jeho největším koníčkem, měl je zakotveny hluboko v sobě a tak se dostal prostě do ráže jako každý slušný občan. Naštěstí jsou jich v České zemi sv. Václava miliony a na celém světě miliardy. Kéž by k nim patřil i každý politik naší planety Země, jemuž je svěřena velká moc. Vždycky se ale najdou i takoví „koumáci“, kteří jim to kazí, lidem i slušným politikům, ať již nesvobodou, nespravedlností, nebo válkou. Kdo jim to ale našeptává? – Samotné Zlo? Je to opravdu záhada. Psychoanalýza zde nemůže mít poslední slovo.

Pan Papoušek si najednou uvědomil, že technika se mu vymkla zcela z ruky, jeho výtvor se obrátil proti němu jako člověku, jak je tomu i v každé válce, a měl náběh na srdeční infarkt a mozkovou mrtvici. Polkl a zhluboka se nadechl. Nato se rozhořel mezi těmito dvěma geniálními mozky ostrý spor, neboť pan Papoušek požadoval, že každý politik a vlastně každý člověk má nezczizitelné právo na slušnost, kterou mu nesmí nikdo vzít, ani jeho vlastní egoismus, slina na velké rychlé peníze, Sněhurka, rozbouřené emoce, hříšnost a omezenost, načež usoudil, že jeho geniální počítačový

tvor se zbláznil a odvezl ho do Kroměříže. Tam si s ním ale nevěděli rady, klystýr nepřipadal v úvahu a elektrošoků se lékaři obávali, aby je pacient nekopl. Nejraději by si tam ponechali samotného pana Papouška. Doporučili mu elektrošoky a nabídli i klystýr. Pan papoušek měl ale velmi naspěch, uchopil svého pacienta a uháněl s ním domů.

Příštího dne mi jej přivezl do mé psychoterapeutické praxe. Nejdříve jsem u něj diagnostikoval nutkavou neurózu, pak jsem diagnózu změnil na psychopatii, po dlouhých rozhovorech s tímto geniálním počítačem, které mi zabraly desítky hodin, jsem odkryl pravou příčinu jeho onemocnění, totiž že ve své genialitě dospěl k závěru, že Kristus zase přijde na naši Zemi a staví se i v českém parlamentě, ašak nedovedl určit, zda přijde s odpuštěním a nebo pošle své zástupce. Nad tímto neřešitelným problémem se počítači zastavil rozum a tak se všechno vrátilo zase zpět do starých kolejí.

Panu Papouškovi se i s pomocí geniální techniky a nařízení Svatého Václava a s pomocí Boží, i s pomocí kouzelného Jasnovidce Miloše Zemana a vynikajícího Klauna Bolka Polívky nepodařilo zlepšit náš zkažený svět, v němž se legálně a zákonně i nezákonně krade. Sen pana Papouška se nesplnil.

Po tomto zklamání měl pan Papoušek pocit, že se mu začalo zastavovat srdce. Chápal to jako tůkání Božího posla na dveře jeho pozemského příbytku. Odebral se k lékaři, aby mohl na základě lékařského vyšetření požádat pana faráře o udělení Posledního pomazání. Pan Papoušek je velmi svědomitý člověk, který myslí i na poslední věci. S posledním pomazáním v kapse by dosáhl cíle své pozemské pouti.

„Člověk míní, Pánbůh mění,“ praví jedno moudré přísloví. Lékař mu ale vzal všechnu jeho naději, neboť výsledkem EKG byl totiž tento internista přímo nadšený, s tak dokonalou srdeční činností se prý ještě nikdy v životě nesetkal. Ošetřující lékařka pana Papouška vykřikla nadšením, když shlédla lékařskou zprávu: „To je školní příklad, to se jen tak nevidí.“

Pan Papoušek to sváděl na dokonalou techniku, a odjel do Německa, aby se ujistil, že čeští lékaři se milí a jeho srdce mu nestojí v cestě do Nebeského království. Tam si bohužel vyslechl stejnou píseň: Jedinečný příklad dokonalé srdeční činnosti. – Poslední pomazání tedy nepřipadalo v úvahu,

neboť si pan Papoušek uvědomil, že by se tím dopustil svatokrádeže, zneužití svátosti.

Odjel tedy do Spojených států, ale i tam nepochodil. Konal se tam právě světový kongres kardiologů, kteří jednomyslně prohlásili, že pan Papoušek má nejlepší srdce na světě s nejdokonalejší funkcí všech dob. Kongres opouštěl velmi znepokojený a zamířil zpět do Evropy. Byl z toho všeho velmi nešťastný. Místo toho, aby se nacházel na dvou místech současně, jak si přál, to je dva metry pod zemí a v Nebeském království, seděl připoután za silných turbulencí v sedadle Jumba a zmítal se mezi Nebem a zemí.

Pan Papoušek si uvědomil, že se lidem za celé dva tisíce let nepodařilo vybudovat na Zemi Boží království a tak chtěl z tohoto hříšného světa a Slzavého údolí uprchnout do Nebeského království. Jeho útěk však selhal. Z Božího království na Zemi by do Nebeského království určitě až tak nespěchal, protože je velmi skromný. Úplně by se spokojil s tím, kdyby Boha potkával v každém člověku a hlavně v politice.

Začal uvažovat o jádru celého problému. Uvědomil si, že srdce člověka je často jen těžce dobytná, někdy dokonce nedobytná pevnost, která nejenom brání člověku dosáhnout Nebeského království, ale překáží mu i v budování Božího království na naší planetě Zemi. Komunismus nebyl poražen zbraněmi, nýbrž v srdci člověka pouhým slovem, pomyslel si pan Papoušek. Lidstvo potřebuje novou kulturu, ne ničivou sílu zbraní, nýbrž dialog a kompromis pro dobro člověka a smír a mír na Zemi všech lidí dobré vůle – zaslechl v sobě najednou nějaký hlas, jemuž nadále naslouchal: Já jsem chtěl dobýt lidské srdce láskou, ale se mi to zcela nepodařilo. Proto nasadíme moji armádu, Armádu spásy, nejlepší armádu na světě, která nikdy nevystřelila a žádnou válku neprohrála. Jmenuji Tě, Vojtěchu Papoušku, Vrchním velitelem Armády spásy, která bude vzorem a příkladem všech vrchních velitelů armád a bude jim podřízena, zaslechl v sobě pan Papoušek tato slova Nebeského Krále.

„To si, Patriku, ještě něco užiješ s panem Papouškem jako Vrchním velitelem Armády spásy. Já se budu na všechno dívat shora z Nebe. Tady máš, kamaráde, jeho telefonní číslo a adresu. Jeho souboj s nespravedlností a zkažeností tohoto materialistického světa musíš sepsat a sdělit člověku.“

Kapitola XVIII

Poslední zkouška s výměnou přívěsku

Dvorní šašek Nebeského království mě oslovil, že už mu dochází síly a proto ho už nikdy nevidím. Přitom se usmíval a to jenom proto, že Bůh nám prý dal úsměv jako vztah lásky k našim bližním a tím dar věčného života. Po tomto sdělení mi nařídil 40 denní pobyt v horské chatě v italských Alpách, kde dojde i k poslednímu setkání mezi námi. Musí to být zásadně místo jeho prvního zjevení. Tímto ohlášením jsem byl na jedné straně potěšen, že se zbavím záhadného problému, na druhé straně mě pojal zármutek nad tím, že se s tímto mým věrným druhem navěky rozejdu. Končila první polovina června. To znamená, že tam strávím vrchol léta.

Sbalil jsem si ty nejdůležitější věci a odjel z České republiky vlakem přes Rakousko k cíli mého určení. V alpské vesničce jsem se obrátil na turistickou organizaci, která vlastnila horskou chatku, abych ji pronajal na 40 dnů. Bylo mi vyhověno. Musel jsem však počítat s tím, že tam nebudu žít jako dokonalý poustevník, protože se u mne může občas někdo zastavit, kdyby už nikdo jiný tak alespoň Dvorní šašek Nebeského království. Když jsem to zaslechl, tak ve mně trhlo. Vystalo ve mně podezření, že můj případ sem určitě donesl někdo ze Západního Německa, třeba psychiatr, nebo kněz a nebo politik.

V chatce jsem si rozbalil své věci a uložil do skříně. Jídlo a pití na celou dobu pobytu mi doručila horská služba na hřbetě soumara. Električka tu nebyla, ani televize, scházelo tedy pohodlí, na které je dnešní člověk zvyklý. Bylo to ale prostředí, kde se dalo v klidu rozjímat. Pro mého průvodce Dvorního šaška Nebeského království jsem si vytvořil už dříve zkratku: DŠNK. Tento DŠNK se ihned zjevil, jako bych jej tím přivolal. Oslovil mne: „Jak se cítíš?“ Byl jsem rozladěný a tak jsem mu odpověděl trochu nezdvořile: „Co tě po tom!“ „Čeká Tě velká zkouška. Doufám, že v ní obstojíš.“ „Přestaň a zavři hubu! Už toho mám dost.“ DŠNK zmizel.

Uleh jsem ke spánku, který byl klidný a bezesný. Probudil jsem se do nádherného slunečního dne. Připravil jsem si snídani, pojedl a usedl před chatku. Pozoroval jsem vrcholy hor a letadla, která nad nimi letěla. V blízkosti se pásly kravičky, jejichž zvonky se opakovaně rozeznávaly a narušovaly absolutní ticho, které poskytují velehory. Odpoutávaly mne i vizuální

vjemy: let orla skalního, běh sviště horského a tokání tetřeva. Zavřel jsem oči a přemýšlel o smyslu života. Proč se vlastně ta moje Královna, moje Matérie tak fantasticky zorganizovala? Co tím vlastně chtěla dosáhnout? Jaký smysl má vše to, co kolem sebe vidím? Je to všechno rozmar Matérie? Na tyto otázky jsem si nedovedl odpovědět. Kdyby mi je někdo položil u zkoušky, tak bych proletěl.

Najednou se přede mnou objevila hezká mladá žena. Smysl nebude zřejmě jeden, ale bude jich mnoho, nekonečně mnoho. Všechno má nějaký smysl na tomto světě, ale co je ten hlavní smysl? Ten poslední a nejdůležitější? Tuto odpověď jsem si zůstal dlužen. Mladá žena byla velmi všedně oděna: Měla na sobě volnou dlouhou sukni a volnou mikinu. Představila se mi: Prý utekla z velkoměsta před světem, aby mohla žít v ústraní. Ráda by se prý u mne ubytovala. Její oba rodiče zahynuli při autonehodě a tak vyrůstala střídavě u obou prarodičů. Měla dlouhé černé vlasy, rovný nos a rovná ústa. Byla velmi krásná a jemná. Práce se prý nebojí. Tuto nabídku jsem ochotně přijal. Nemusím si sám vařit, mýt nádobí a prát prádlo. Jak jsem se dočetl na faře v Bibli, tak Bůh dal Adamovi ženu, protože viděl, že není dobré, aby byl sám. Byl jsem do ní hluboce zamilovaný, což by se dalo nazvat orgasmem lásky, takže by se mezi námi mohlo klidně i něco intimního odehrát, pomyslel jsem si.

Vtom mi ale vyskočil z očí můj DŠNK a zavelel: „Na to zapomeň!“ Já jsem se však bránil: „Nezapomenu. Když může milovat manažer svoji sekretářku, tak já mohu milovat svoji kuchařku.“ „Manažer svoji sekretářku milovat nemůže!“ „Nešiš tady mravy tvého Nebeského Krále a zeptej se raději odborníka v sexuálních otázkách! Tady je poradenská linka i s telefonním číslem.“ DŠNK se ušklíbl a přiložil si svůj mobil k pravému uchu: „Haló! Tady je Šašek. Mám dotaz: Může manažer milovat svoji sekretářku?“ „Ano může, pane Šašku, může neomezeně, protože při milování se přirození nedere.“ „Tak vidíš, Šašku, že může,“ pronesl jsem vítězně. Šašek se urazil a zmizel.

Dny utíkaly a erotické napětí mezi mnou a mojí hospodyní stále narůstalo. Chvillemi jsem měl pocit, že tomuto nesmírnému tlaku podlehnu a vrhnu se vášnivě na tuto moji roztomilou ženičku. Udržel jsem se na uzdě a nevrhl se na ni v kupce sena, ani na kvetoucí louce, ani při měsíčku pod širým nebem, a dokonce ani v posteli. Poutníci Alp, kteří se u nás zastavo-

vali, mně záviděli můj romantický život, což neodpovídalo pravdě. Byl to život plný napětí a vnitřního boje.

Dostavil se čtyřicátý den mého soužení, když moje ženuška dostala silné bolesti břicha. Jednalo se o zánět slepého střeva. Přivola jsem helikoptéru, aby ji urychleně dopravila do nemocnice. Začala už upadat do bezvědomí. Strachoval jsem se o ni, chvílemi jsem se celý roztrásl.

Asi po třech hodinách se ozval v mém mobilu hlas primáře nemocnice. Pacient je po operaci a je mimo ohrožení života. Není to ale Karolína, nýbrž Karel, žena v mužském těle. Toto sdělení mne málem zabilo. Nohy se pode mnou podlomily a s divoce bušícím srdcem jsem upadl na zem.

Najednou se objevil přede mnou můj Dvorní šašek Nebeského království. Pochválil mne: „Obstál jsi, Martine. Zkoušku jsi zvládl na jedničku. Hřích je návnadou pro každého a pastí pro hlupáka.“ Uznal jsem, že můj případný hřích byl ukrytý v matérii, to je v těle. Kdybych podlehl erotickému tlaku, tak bych v tomto zatraceném případě v sobě smrtelně zranil svou milostnou vášeň. Jak je krásné, pomyslel jsem si, když se vyhneme nepříjemnostem a nemusíme je litovat.

Šašek se přede mnou opět objevil. Ihned jsem se ho zeptal: „Kdo jsi?“ Vypadal totiž přesně jako já, byl mou věrnou kopií, i když nejsem z dvojčat. Pouze se ode mne lišil svým šaškovským oděvem. Odpověděl mi: „Já jsem ty a ty jsi já.“ „Himmel Herrgott, to snad není možné!“ „Je!“ odpověděl mi Šašek a dodal: „Teď mi už dochází poslední síly a tak se vracím k tobě, jinak řečeno k sobě. Už mne nikdy, nikdy neuvidíš, jenom v sobě samém.“ „To jsem rád,“ pomyslel jsem si v duchu.

Vtom se najednou začalo před mými zraky jevit celé toto tajemství. Jako uvědomělý a hrdý ateista a materialista jsem nesnášel křesťany. Jednomu dotěrnému křesťanu, panu Vojtěchu Papouškovi, jsem chtěl vyvést jako ateistický psychoanalytik a hypnotizér husarský kousek poté, co mi on nastražil na zeď zvláštní obrazy, které na první pohled nic neznamenaly. Pod nimi se nacházel text:

Soustředte se, prosím, asi deset vteřin na čtyři tečky, které se nachází uprostřed elipsovitého tvaru. Pak pohlédněte na stěnu nebo na strop, nemusí být bílá, ale alespoň světlá.

Po splnění tohoto návodu jsem najednou viděl na zdích a dokonce i na stropě podobizny Krista. Tečky mne přitahovaly a fascinovaly jako černé oči vojáka Viktorku v Babičce Boženy Němcové. Byl jsem někdy těmito obrazy zcela obklíčen. Pan Papoušek mne tím chtěl přivést jako žulového ateistu ke křesťanské víře.

Připravil jsem si ve vědomí na něj atentát. Chtěl jsem se mu dostat ne-nápadně do podvědomí, udělit mu posthypnotickou sugesci i s pečeti, to znamená, aby si na tuto posthypnotickou sugesci nemohl vzpomenout. Měl se mu zjevovat Dvorní šašek Královny Matérie a odlákat jej od jeho křesťanské víry. Dvorní šašek, který přišel na Zem, měl hájit zájmy své Královny Matérie a jejího Karla. Při prvním setkání s aktivním ateistou, jednalo by se o setkání se mnou, se tato sugesce měla realizovat a čerpat z jeho nevědomí a aktuálních situací. Jenže tato sugesce se v mém podvědomí z nějakého nevysvětlitelného důvodu změnila v autosugesci, klesla do mého nevědomí a začala se podle návodu ve mně realizovat. Po četbě na faře v jihozápadním německém městečku Winnendenu jsem byl plný křesťanských informací, z nichž Šašek čerpal.

Podvědomí i nevědomí pracují s protiklady a tak učinily z Šaška materialisticko-ateistického Království Šaška Království nebeského, kterého mi vytvářelo mé podvědomí v mé vlastní osobě. Takovému jevu, kde se v halucinaci vidíme sami, se odborně říká autoskopická halucinace. Jako psychoanalytik rozlišuji mezi halucinacemi hloubkovými a povrchovými. Hypnotické halucinace jsou podle mého ponětí halucinacemi povrchovými. To vysvětluje taky skutečnost, že mne psychiatři ve Winnendenu považovali za naprosto zdravého a pacienti tamější kliniky za blázna, který mezi ně nepatří. Posthypnotická sugesce, i kdyby byla sebesilnější, se časem zcela spotřebuje a odezní, jak tomu bylo i v mém případě.

Ve snech, kde jsem jednal sám jako Dvorní šašek Nebeského království, se mé podvědomí snažilo dobíjet „baterku“ pro mého Dvorního šaška Nebeského království, který se mi zjevoval v bdělém stavu. I toto bylo obsahem mé posthypnotické sugesce, kterou jsem chtěl udělit jako Kanárek shora jmenovanému Papouškovi.

Přesto jsem si odnesl poučení: „Kdo druhému jámu kope, sám do ní padá.“ Jako největšímu a nejlepšímu hypnotizéru všech dob po tobě, Patriku, se stala tato hloupá nehoda. Přesto se potvrdilo i druhé přísloví a sice: Všechno Zlo je k něčemu dobrému. Byla to opravdu náhoda, nebo se za tím vším skrýval nějaký režisér?

Měl jsem velkou radost z toho, že jsem přemohl oba Karle, Karla I. i Karla II., ateismus a hřích. Vešel jsem dovnitř chatky, sundal si svého Karla, tedy Karla Marxe, z krku a zavěsil jej na hřebík. Na parapetu okna ložnice ležel řetízek s křížkem. Ten jsem si zavěsil kolem krku, rozhlédl se v pokoji kolem sebe po celém bytě a odešel s největším pokladem na světě. Odcházel jsem s pocitem štěstí, že mám v sobě Boha a Věčný Život.

Popisy k jednotlivým titulům edice

V první řadě edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd bylo vydáno šest titulů:

Tato edice je zaměřena jak na širokou veřejnost, středoškoláky a studenty, tak i na odborné kruhy. V oboru psychoanalýzy jsou sepsána tři díla. První se jmenuje „NÁVRAT K ZÁKLADŮM – Po stopách podvědomí a nevědomí“, druhé: „SUGESCE, AUTOSUGESCE A HYPNÓZA“ a třetí: „PROČ SE SMĚJEME - Psychologie a psychoanalýza humoru, komiky a ironie“. Po tomto trojhvězdí, které zahrnuje všechny složky osobnosti: nevědomí (Návrat k základům), podvědomí (hypnóza), a vědomí + podvědomí a nevědomí (humor) následuje jedno dílo z oblasti pedagogiky s titulem: „PRAMENY STUDÁNKY PEDAGOGICKÉ PRAXE – Pedagogika, psychologie a psychoanalýza – místy s humorem“. Do této ediční řady je pojat ještě humoristický román „OZVĚNY LÁSKY“ a stejnojmenný scénář. Tyto zábavné texty mohou být použity i ke studijním účelům.

Následné popisy se nachází na zadních stranách obalu:

Popis k „Návrat k základům“

Tato psychoanalytická práce se obrací jak na odborné kruhy z nejrůznějších oblastí života, tak i na širokou veřejnost se zájmem o hlubší poznání člověka. Nabízí hluboký pohled do funkcí podvědomí a nevědomí. Autor osvětluje činnost duševní soustavy ve snu, kreativním procesu a duševní nemoci, kterou definuje jako symbolickou manifestaci zraněného vztahu. Nosnými pilíři této psychoanalytické práce jsou svoboda a vztah jako základní principy duševní dynamiky. – Veškerá duševní činnost, mimo jiné i řešení problémů, vědecké poznatky, technický vývoj a umění vychází podle autorova zjištění ze základní funkce nevědomí, to je osvobodování

Popis k „Sugesce, Autosugesce a Hypnóza“

Slovo „Hypnóza“ se nachází ve slovní zásobě téměř každého člověka. Za tímto výrazem se skrývá široká škála faktorů, které jsou náplní tohoto zvláštního fenoménu řízené funkce duševní soustavy. Autor uvádí všechny

prvky hypnózy, které jsou výsledkem vědecké práce amerických, německých a dalších badatelů. Jako teoretický psychoanalytik připojuje vlastní osvětlující komentáře k existujícím fenoménům hypnózy. V „Základní teorii hypnózy“ nabízí nové porozumění podstaty tohoto fenoménu vedle dosavadních uvedených teorií příslušných expertů.

Popis k „Proč se smějeme“

Smích nás věrně doprovází našim životem. Víme ale, proč se smějeme? Odpověď zní následovně: „Protože nám něco připadá komické.“ Tento postřeh je sice správný, ale velmi obecný a povrchní. Abychom vnikli do „tajemství“ smíchu, musíme jeho příčinu podrobit důkladné psychologické a „technické“ systematické analýze, o což se toto dílo v souvislé teorii pokouší, přičemž nahlédneme do podstaty humoru, komiky a ironie. Psychoanalytické rozuzlení nám v tomto díle podává konečné vysvětlení „tajemství“ smíchu.

Popis k „Prameny studánky pedagogické praxe“

Pedagogika je tradičně příliš zaměřená na didaktiku a postrádá všeobecně a to i mimo Českou republiku a Evropu psychologickou, především ale psychoanalytickou substanci, která nám umožní lepší orientaci v oblasti výuky a výchovy a vyvádí z bloudění v omylu. Didaktická část této skromné práce sice oslovuje konkrétně jazykáře, je ale všeobecně platná pro všechny předměty. V demokratických společnostech můžeme pozorovat úpadek učebního výnosu a rozklad chování žáků. Autor se pokouší nastínit cestu k nápravě. Sporadický humor a kapitola satiry jsou výrazem bezmocnosti všech pracovníků ve školství. Stali se spolu s žáky oběťmi společnosti, v níž schází žákům přirozeně uznávaná autorita a smysl pro poslušnost, která je duší každé organizace nezbytné pro zdravou funkci společnosti.

Popis k „Ozvěny lásky“

Tento román je syntézou exilu s vlastí. V jeho druhé polovině se jedná o závěrečný boj proti komunismu v duchu humoru. O jakou zbraň vlastně jde, nám zjeví samotná četba. Román má však vážné pozadí. Jedná se v něm mimo jiné o hledání smyslu života, který nachází hlavní postava

jako ateista nakonec v lásce, která se rodí po překonání vlastního „já“ ve svobodě ve spojení s Bohem.

Román je převeden i do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu a je publikován pod stejnojmenným titulem jako humoristická komedie. Scénář můžeme tedy číst jako drama.

Popis ke „Scénáři Ozvěny lásky“

Toto dílo vzniklo podle stejnojmenného románu, který byl převeden do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu. Scénář můžeme tedy číst jako drama. Zatímco román má hodně „odboček“, musí se scénář ubírat stále stejnou cestou, přičemž by se hlavní postava měla vyskytovat téměř ve všech scénách. V této formě kinematografie se setkáváme se srovnatelnou strukturou jako u dramatu o třech jednáních: situací – konfrontací – rozřešením (u komedie).

Ve druhé řadě edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd bylo vydáno pět titulů:

Následné popisy se nachází na zadních stranách obalu:

Popis k „The Fans of Love“

Tato humoristická komedie v anglickém jazyce byla původně sepsána v roce 1983 pro jednu filmovou společnost Hollywoodu. Poněvadž se jedná o společenskou komedii, která ve Spojených státech nemá v televizních pořadech tradici, nedošlo k její produkci, což však nikterak nesnižuje její hodnotu v oblasti zábavy čtenáře, který se rád pobaví a zasměje. Určitě poslouží mimo čtenářů se znalostí anglického jazyka i studentům středních škol, gymnázií a studentům anglického jazyka na vysokých školách.

Popis k „Setkání s Dvorním šaškem Nebeského království“

Tato humoristická novela hledá pravý smysl života přes veškerá pokušení a slabosti a zviditelňuje omyly, kterým je člověk vystaven a sice jak v privátním, tak i ve veřejném životě. S příchutí politické satiry se jedná o souboj mezi ateismem s křesťanstvím a materialismem s hodnotami

duchovními v duchu humoru, kde Dvorní šašek Nebeského království nakonec vítězí nad svým ateistickým rivalem.

Popis k „Vrchní velitel Armády spásy“

Hrdina této tragikomické satiry pan Papoušek vzal na sebe nelehký úkol. Chce vykoupit člověka ze ztráty rozumu. Odchází se svým zdravým selským rozumem na psychiatrii, kde je v jednom ze svých snů jmenován Ježíšem Vrchním velitelem Armády spásy. Se ztrátou rozumu člověka zápasí na psychiatrii, bojuje proti nespravedlnosti a chudobě a zasahuje nepřímou do dění světové politiky. Sklízí však, jak tomu už v životě bývá, v malých i velkých bojích jak vítězství, tak i porážku. Nedostatek Lásky a smyslu pro Spravedlnost v politické oblasti a Zlo nakonec jeho snahy zčásti zmaří.

Popis k dvojjazyčné verzi „The Fans of Love“ + „Fanoušci Lásky“ - dvojjazyčně

Tato humoristická komedie v anglickém jazyce byla původně sepsána v roce 1983 pro jednu filmovou společnost Hollywoodu. Poněvadž se jedná o společenskou komedii, která ve Spojených státech nemá v televizních pořadech tradici, nedošlo k její produkci, což však nikterak nesnižuje její hodnotu v oblasti zábavy čtenáře, který se rád pobaví a zasměje. Určitě poslouží mimo čtenářů se znalostí anglického a českého jazyka i studentům středních škol, gymnázií a studentům anglického jazyka na vysokých školách. - Přeložená verze do českého jazyka má usnadnit porozumění humoru i v cizím jazyce.

Popis k „Návrat do života“

V tomto díle autor spojil venkovské prostředí se světem a politiku a lidovost s filozofií v duchu humoru. O sexualitě se mluvilo na rozdíl od naší doby s odstupem pouze v duchu lidového humoru, tvořila však součást vědomí. Lásky je naproti tomu ztvárněna bez humoristické příchuti. Ženy byly tehdy hluboce věřící a tak si braly při setkání na mušku humoru pouze ženskou sexualitu, aby nezhřešily, což autor nepřímou literárně ztvárňuje a uchovává.

V naší době vládne obraz sdělovacích prostředků a počítač, což silně oslabuje vztah ke knize. Společnost je materiálně zaměřená, peníze

ovládají její vědomí, duchovní hodnoty se vytrácí. Písemná elektronická komunikace státních zaměstnanců v některých oblastech nefunguje. I tyto nedostatky společnosti se dostávají do hledí satiry.

Autor uvádí řadu vlastních cizojazyčných textů pro čtenáře se zájmem o cizí jazyky. Všechny texty jsou následně převedeny do češtiny.

Téma románu spočívá v **hledání Pravdy** v různých částech a oblastech díla. Pozvolna se do děje vloudí i humor a pramen tvůrčí svobody. Děj je vložen z velké části do farnosti Žitkovských bohyň od Jiřího Jilíka a od Kateřiny Tučkové.

Autor odešel v roce 1968 jako nepotřebný bránc do Západního Německa, kde absolvoval reálku a gymnázium pro dospělé. Následně studoval v Německu a ve Spojených státech jazyky a literaturu. Studium ukončil státnicemi a doktorátem a poté učil i na univerzitě středověkou německou literaturu. Má hluboký náhled do psychoanalýzy, což uplatnil jako autor psychoanalytických děl. Hodně cestoval a pobýval ve Světě.

